

ІВАН СЕМЕНИНА

СЛЪЗИ
РОЗБІЙНИКА
ВАРАВВИ

Проповідник-місіонер ІВАН СЕМЕНИНА

**СЛЬОЗИ РОЗБІЙНИКА ВАРАВВИ
ТА ІНШІ ПРИПОВІСТКИ**

"ВІДКРИЮ В ПРИПОВІСТКАХ УСТА МОЇ"— Матвія 13:35

Н а к л а д о м
Видавництва "БОЖОГО СЛОВА"
Українського Місійного і Біблійного Товариства
Канади

Саскатун, Канада

1 9 6 5

Copyrighted 1965 by The Gospel Press, Saskatoon.
All rights in this book are reserved. No parts of the
text may be reproduced in any form without written
permission of the Publishers.

Право передруку застережено

Друком УКРАЇНСЬКОЇ ЕВАНГЕЛЬСЬКОЇ ДРУКАРНІ

Printed by:
The Gospel Press, Saskatoon, Canada.

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Причта займає дуже поважне місце в Святім Божім Слові, — як у Старім, так і в Новім Заповіті. Особливо наш блаженний Господь Й Учитель, Ісус Христос, уживав причті, щоб висвітлювати Божественні істини. Євангелист Матвій пише: “Все це говорив Ісус людям причтами, і без притчі не говорив їм, щоб справдилось те, що сказав пророк, кажучи: Відкрию в причтак уста Мої; промовлю втаєне від почину світу” (Матвія 13:34-35).

Отож, щаслива та людина, яка, щоб краще вияснити благу вістку спасіння, може зужити якусь відповідну причту! Особливо щасливий під цим зглядом проповідник Святого Божого Слова. Дехто має для цього особливий від Бога дар; але той, хто цього дару не має, повинен навчитись та доповнити свій скарб причт. “Навчіться від Мене,” закликає й під цим зглядом наш блаженний Спаситель. Бо, що вікно для хати, — тим влучна причта для проповіді!

Ми вдячні Господеві, що можемо видати і цю цінну книжечку, цим разом з-під пера довголітного та досвідченого працівника на рідній ниві Божій, брата Івана Семенини. Його проповіді та проповіді інших братів - пропо-

відників привели до Господа тисячі нашого народу в Галичині. Віримо, що причти та інше тут подане послужить багатьом для слави Господа та для спасіння й підкріplення багатьох душ.

За Видавництво,

Я. Гомінюк.

В С Т У П Н Е С Л О В О

У Новому Заповіті читаємо, що наш Господь Ісус Христос, упротязі Свого життя та праці на цій землі, проповідував людям про тайни Царства Божого. Проповіді Його були різно-барвні, а ціль Його була одна,—дати людям можливість розуміти глибину і знання Його Божественної місії. Тому то, Він усе і всюди пояснював Свою науку і проповіді приповісками, і “без приповістей” Він не проповідував.

Мені приходилося побувати на різних багато-людних церквах, як тут в Америці та Канаді, так і в Польщі, Білорусі, та на Україні,—в Галичині, на Поліссі та на Волині. Там я бачив і чув, де проповідники говорили свої проповіді, і коли вони вживали відповідні приклади, то люди аж нахилялися, щоб слухати їх, каялися і наверталися до Господа. Тому я порішив, щоб мої власні приповістки та деякі знані мені помістити в цій книжечці. Вірю, що вони стануть у пригоді для тих, що проповідують Слово Боже.

Від самого початку 1921-го року, по нашім приїзді з Америки до Галичини з нашими маленькими двома діточками, та й до 1956-го року, ми мали великий привілей працювати на рідній ниві. Осілися ми в Озерянці, і розпочали наші Богослуження. Люди йшли до нас гурмами із дооколичних сіл. Два рази вже таки того року відбулося хрещення. Та скоро розпочали

ся і переслідування та гонення за Слово Боже. Захопила нас і страшна Друга Світова війна, в якій люди озвіріли, і страшні події діялися!

При цьому хочемо звернути увагу наших Читачів цієї книжечки на нашу першу книжечку під назвою: "Збережені Господом." Там ви довідаєтесь більше про нашу працю та про наш Богом-керований поворот до Америки. Тут тільки скажу, що після тих 36 років нашої праці між нашим рідним народом в Галичині, — по-більшості без жодної опіки, — ми залишили за собою наші молоді літа, наші сили, — а, що найважніше, наше здоров'я. Не залишили ми за собою жодних старечих запасів, бо працюючи на рідній Божій ниві, ми не мали часу на що інше. Повернулися ми до Америки з порожньою валізкою. І тут ми мусимо переносити горе життя цього. Моя Дружина витерпіла тяжку операцію, яка залишила її в такім стані, що тепер вона не може ані ходити, ані себе доглянути. Сам я також витерпів поверх десять операцій.

Часто наші Брати запрошуують мене послужити Святым Словом Божим, та на жаль, я не можу, бо мушу доглядати мою хвору Дружину. Однак, щоб хоч якимсь способом надалі послужити Господеві та моєму рідному народові, я порішивсь написати цю книжечку.

За ласкаву працю у виданні цієї книжечки, я складаю мою щиру подяку братові пасторові Я. Гомінюкові.

— Автор.

— 8 —

СЛЬОЗИ ВАРАВВИ, РОЗБІЙНИКА

Сльози Варавви, розбійника.

Із Христом були засуджені на смерть ще три розбійники. Два з них були розп'яті, а третій, Варавва, зістав випущений на волю.

Один духовний письменник описав останню ніч проведену тими розбійниками. Всі вони знали, що ця ніч для них буде остання. Вони пригадували собі все своє минуле життя, — як вони жили і що кому вони вдяли. Вони проглиниали всіх людей, і тих, що їх засудили. Рано вони почули йдучі кроки та дзвонення ключів. Нараз двері відтворилися, і до середини ввійшла узброєна сторожа. Начальник прочитує по черзі імена в'язнів, викликає первого й каже:

— "Виходь! Сьогодні над тобою має довершитися смертний вирок!"

Розбійник, із похиленою головою, повний злоби, змучений, плентаючи ногами, виходить і віддає себе узброєній сторожі. Начальник викликає по імені другого, — і другий виходить і віддає себе сторожі. Третій, Варавва, тремтячи, чекає хвилини коли начальник буде викликати його . . .

Та тут Варавва чує інші слова: "Варавво, — ти виходь на волю!"

У Варавви мелькнула думка: "Що це сниться мені?" Та начальник знову каже: "Варавво, виходь на волю! Твое місце зайняв Ісус із Назарету!"

— 9 —

Варавва виходить. Його випускають. Ідучи вулицями Єрусалиму, він думає: "Куди ж мені йти . . . ?" Тут пригадалися йому слова начальника, й він швидко пустив свої кроки до Голгофи, щоб бодай подивитися на Того, Хто зайняв його місце на хресті.

На горі Голгофі Варавва відразу пізнав своїх двох товаришів у страшних муках на хрестах. Та не на них він тепер дивився, а на свого Заступника, Ісуса Христа,— як Його били, катували плювали Йому в обличчя, і, як нарешті Його розпинали . . .

Грубі слізозі котилися по лиці Варавви й падали на землю.

Дорогі Читачі,— нам усім грозив смертний вирок, — але Син Божий, Ісус Христос, зайняв наше місце. Ми ходимо вулицями земного Єрусалиму, — та чи приходила нам коли думка, щоб поглянути на гору Голгофу й побачити там страшні муки Ісуса Христа? Чи котилися вам коли слізозі і з ваших очей? Пам'ятайте, що Ісус Христос зайняв і ваше місце настільки, як Він був зайняв місце Варавви, розбійника!

Книга роду Адамового.

Читаемо, що до народження Адамові сина Сета, було Адамові 130 років. А після того, коли йому було 800 років, він "появив сини і дочки". А всього віку Авраамового було 830 років, і він вмер.

Така сама історія Сета, Еноса, Кенана, Мага-

лилея, Яреда, Метусела, і Ламеха. Родили синів і дочок, — і померли . . . Святий Дух про них нічого більш не міг написати в тій святій Біблії.

Зовсім інакше написано про Еноха. Читаемо: "Ходив Енох із Богом, і нестало його, бо взяв його Бог" (Буття 5:24).

Дорогі Читачі, я хотів би, щоб кожен із нас прочитав той цілий розділ з молитвою. Хай Бог вияснить історію нашого життя. Читаемо в Псалмі 51:4, що Бог заставив царя Давида написати свій гріх своєю власною рукою.

Багато з наших знайомих жили на цій землі, родили синів і дочок, і повмерали. Що Святий Дух міг би про них написати? Дехто оправдує себе тим, що він не може ходити з Богом, так, як ходив Енох тому, що він зайнятий домашніми роботами і дітьми. А чи Енох не мав своєї господарки і дітей? Люди тим перед Богом не оправдаються!

Коли люди мають час виховувати своїх дітей, то тим більше повинні вони відляти часу для Бога.

Господь завсіди при вас, коли ви при Ньому. Коли ж ви залишете Його, Він залишить вас. (Паралип. 15:2).

Багач і бідний Лазар.

В Євангелії Св. Луки, 16-ім розділі, читаемо про життя і смерть багача та Лазаря. Обидва вони жили на цій землі. Багач жив у великих розкошах, — їв, пив, пишно одягався, не знав

жодних недостатків. Крім того, — він ще за-
прошував гостей, і з ними їв та пив.

Убогий Лазар у своєму житті терпів голод
і холод. Багач не мав над ним милосердя. На-
решті, Лазар умер, й анголи перенесли його на
лоно Авраама.

З часом умер і багач. О, який величавий по-
хорон йому спровали! Всі вихвалили його, —
та Бог не похвалив багача. Все, що цей багач
робив, записувалося в книгу (Пс. 139:16). Лю-
ди говорили, що він нікого не ограбував і не
вбив . . . Так, то було правда, що він нікого не
обрабував і не вбив, — але він відкинув Святе
Слово Боже. Тепер Бог відкинув його. Багач
цей попав тепер у страшне місце. Вже тисячі літ
проминуло, а його молитва про помилування і
ще не вислухана. Притуліть ваше вухо і послу-
хайте, як він просить хоч краплини води, щоб
прохолодити свій язик . . . ! О, страшне те місце!

Чи ж подібний хто з нас тому безумцеві?

В Божій владі є дві вічності: Вічне життя, і
вічні муки (Матвія 25:46). Чи подумали ви ко-
ли, де ви будете проводити свою вічність? Чи в
небі, чи в пеклі? Е люди, що думають, що
їхнє життя в їхніх власних руках, — що вони
будуть жити й жити! Але воно не так, як люди
собі думають!

Смерть обходить цілий світ. Від дотику її
кістяної та зимної руки життя гасне. Вона, мов
той косар, підкошує кожного, — слабого і здо-
рового. Ніхто її не випросить і не підкупить,
— смерть усіх перемагає . . .

— 12 —

Може вам коли приходили тримати за руку
вмираючого друга? Якщо так, то ви бачили,
як завмирає його зір, як гасне його життя. То-
ді його очі та лице вказують на те, що він уже
прощається з вами, і наче каже вам: “До поба-
чення!”

На другий день, приходять його приятелі,
знайомі й виносять його з дому та ховають в
землю. Ми, домашні, вертаємося додому, й нам
здається, що дім пустий. День за днем минає,
а наш друг не вертається. Ми кажемо, що він
умер! Але він живе, — то тільки його тіло вмер-
ло, а душа пішла у вічність, щоб здати справоз-
дання перед Богом із свого земного життя (2
Коринтян 5:1).

Так минають покоління за поколіннями. Ско-
ро й наш порох буде лежати побіч пороху ін-
ших . . .

Світ цей рівняється до невода. При кінці сві-
ту, той невід буде витягнений на беріг, і, що
добре, буде виране до посудини, а що лихе,
повикудається геть (Матвія 13:41-42).

В день суду, душа не спасенного, чи хоче, чи
не хоче, зайде лавку підсудного. Тоді рядки
написані невидимим чорнилом, покажуться на
яв, і будуть прочитані, — а вкінці буде виголо-
шений смертний вирок А опісля вічність!

Тисячі літ пролетять за тисячами, віки за ві-
ками, — а ми надалі будемо живі. Пролетять
мільйони літ, — а ми будемо надалі існувати.
Сонце, місяць, зорі, перестануть світити, — а

— 13 —

нам кінця не буде . . . Сотні тисяч літ будуть тільки початком. Безконечна вічність . . . !

Тепер, Дорогі Читачі, я ставлю вам питання: Чи ви приготувалися до вічності? Як хто з вас не хоче попасти в місце мук, в яке попав багач, то негайно біжіть до Христа, Спасителя світу, — вашого Спасителя, — а Він подасть вам спасаочу руку, і поверне вас до вічної радості і життя! (1 Івана 5:10-13; Єв. Івана 3:14-18).

“Блаженний, хто читає і слухає!” (Об’явл. 1:3).

Дав би Бог, щоб ці слова закорінились у наших серцях! Ми знаємо, що тих, хто слухає, більше, як тих, що читають; а скільки тих, що хоронять все те, що написане в цій святій Біблії, — не знаємо. Мабуть їх не багато . . .

В Єрусалимі, в день П’ятидесятниці, коли апостол Петро проповідував Христа розп’ято-го і воскреслого, то слухачі м’ягкли серцем, і в той день навернулось до Бога душ до трьох тисяч (Дії Апостолів 2:41).

Я бував на багатьох Богослуженнях і бачив, як слухачі аж нахилялись до тих, що їм проповідували,— так уважно вони слухали! А, як слухали, то певно, що кожне сказане слово лапали й ховали в свої серця. Всі ті, що щиро слухають проповідуючих Святе Слово Боже, виходять із Богослуження наповнені дарами Божими. А всі ті, що не слухають, виходять порожні.

В одному селі дві сестри йшли з Богослу-ження. Одна з них каже до другої: “Сестро, на-

правду, що сьогодні наш проповідник гово-рив, то все — правда.” А друга сказала: “Ні, сестро, він того не говорив, — я не чула!”

Видно, що та друга не слухала й тепер ішла додому з порожнім серцем.

На весні, коли сонечко пригріє і сніг та лід тануть, земля м’якне та вкривається зеленою травою, все росте, цвіте, — й нарешті родить свої овочі. А люди і все живе, радіє. Так і з слу-хачами: Коли вони щиро слухають, вони м’я-кнуть серцями, каються в гріхах своїх, і нарешті приносять користь Богові і своїм сусідам.

Із каменя також лід тане, — але він як був твердим, таким він і надалі залишається. По-дібно й ті, що не слухають. Те саме помітно й по школах. Ті учні чи студенти, що прислухову-ються до своїх учителів чи професорів, навча-ються, та виходять із школи навченими. Ті ж, що не слухають, виходять порожні.

Вислухаймо оповідання про одного студента:

Студент Біблійної Школи.

В одному місті, член великої церкви, кожного вечора, після праці, читав Слово Боже, Біблію. Одного разу він приступив до своєї дру-жини, й каже: “Я тільки що читав про Авраама, який мав тільки одного сина, та й того був по-ложив на жертівник, щоб принести його Богові в жертву. А ми також маємо одного синка, — чи не було б добре, щоб ми віддали його Богові в жертву?”

“Як, — сина у вогонь?” скрикнула дружина.

“Ні, моя дорога, я думаю, коли наш синок підросте, ми пошлемо його в духовну школу; там він навчиться проповідувати Слово Боже. Люди будуть слухати його, будуть навертатись до Бога. То буде краща жертва, ніж огнянна.”

“Добре,” сказала дружина, “на це я погоджуєсь.”

Синок підріс, і родичі послали його в школу. Час від часу, батько його відвідував; посилали ці родичі йому гроши на шкільні потреби, і щодня молилися за нього.

По трьох чи чотирьох роках, одного дня син приїхав додому. Ах, як родичі втішилися! Під вечір, батько питає синка: “Сину, чи ти вже покінчив школу, чи ти приїхав тільки, щоб нас відвідати?” Син відповів: “Тату,— я не знаю; мені сказали, щоб я ішав додому, а вони мене покличуть.”

Вечорі батько знову каже синові: “Сину, завтра неділя, буде велике зібрання. Багато бачили тебе, як ти ішов від стації, то вся молодь збирається прийти тебе послухати. Ну, і я згори знаю, що пастор викличе тебе за катедру. Скажи ж мені, — чи ти багато навчився? Чи будеш проповідувати?”

—“Тату, я багато не навчився, але коли пастор викличе мене за катедру, то я прочитаю перший віршик із Біблії, якого я навчився,” відповів син батькові.

Батькові руки впали і він уже не вечеряв, і

цілу ніч не спав, а тільки думав, що ось місто прийде слухати його сина, — а син прочитає тільки один віршик . . . ! Батько навіть порішивсь не йти на зібрання, але вранці, коли всі йшли, то пішов і він.

Дім молитви вже був переповнений, а люди ще гурмами та гурмами йшли та йшли. Бідний батько сів у задній лавці й відразу зігнувся, щоб люди його не бачили. А сина хто-то взяв наперед. Дім молитви був наповнений, як ще ніколи.

Вдарили перші акорди гімну. Заспівав хор найкращу пісню. Пастор прочитав Слово Боже, і покликав усіх до спільної молитви. Після молитви вся церква заспівала загальну пісню. Тоді пастор промовив:

—“Сьогодні є між нами важливий гость, якого всі ви знаєте. Ми тепер віддамо йому ввесь останній час нашого ранішного богослуження.” І при цьому він покликав студента за катедру.

Чуючи це, батько сів аж на підлогу . . .

Студент, із Біблією в руках, зайшов поважно за катедру. Він привітав усіх присутніх, усю церкву, відтворив Біблію і читає:

“У початку, створив Бог небо та землю” (Буття 1:1).

Тоді він поклав Біблію на катедру і почав пояснювати Бога та початок світу. З таким запалом, із такою силою він говорив, що люди слухали його з сльозами, — а батько піднявся на ноги, і вже більше навіть не сідав. Стоячи він дивився на сина, і слухав. Студент проповіду-

вав цілу годину, а при кінці сказав, що буде закінчувати цю тему іншим разом. Проповідував він на цей віршик цілий тиждень, — і багато людей навернулось до Бога, а родичі вже не знали, де його садити, та що перед ним ставити!

Дорогі Брати та Сестри! Що діялося б у вашому серці, коли б ваш син стояв за катедрою і проповідував би Слово Боже, а люди, слухаючи його, плакали та каялися б? Чи не раділи б ви?

А що діялося б у вашому серці, коли б кожного вечора ваш син приходив додому п'яний, з попідбиваними очима, синяками, і гулями. Чи раділи б ви цьому? (Луки 11:28).

“Мамо, — чого плачеш? То твоя вина!”

Одна вдова, на колінах при постелі свого умираючого сина, днями й ночами благала Бога, щоб Він виздоровив її единственного синка. Вона вже про себе не думала, — не йла й не спала, лише молила Бога за сина . . .

Одного несподіваного дня, в недузі сина зробився перелом, — хлопець став видужувати. О, як бідна мати тішилася! Коли син уже був виздоровів, вона бігала з ним по сусідах і говорила: “Бачите, таки я вимолила хлопця від смерті!”

Мати дала синові волю, — і скоро синок ходив із ким і куди хотів. Коли ж він був уже виріс, то він зтоваришувався з зіпсутими молодицями, і одного несподіваного дня, вони попов-

нили страшний злочин, і його разом із ними було засуджено на смерть.

По прочитанню смертного вироку, суд дозволив нещасній матері коротко поговорити з сином. Син стояв по однім боці тюремних гратів, а мати по другім. Заплакана мати сказала: “Сину, я не сподівалася, що ти спричиниш мені — і собі! — таке страшне горе!” Та син відповів:

— “Мамо, — то твоя вина. Ти ніколи не вчила мене на добрє!”

А чи тепер мало є таких синів і мамів? Та то ще не все, що його тут засудили, — бо що буде за гробом, після смерти, коли такі сини та мами стануть перед Суддею небесним? Біблія каже, що буде ще страшний суд. Чи грішники чірять чи не вірять, — як справедливий Бог призначив, так і буде! (Матвія 25:31-46).

Важній Гість.

“Закхею, зайди зараз додолу, бо сьогодні Мені потрібно бути в домі твоїм!” — Єв. Луки 19:5.

Сьогодні ти очікуєш важного гостя. Це для тебе день втіхи, — але заразом із тим, і великі клопоти. Бо ти хочеш, щоб перед ним щось доброго поставити, щоб йому в тебе було добре. Чи не так? Безперечно, що так!

Та тепер, до тебе хоче прийти Гість, Який є надзвичайним Гостем. Це Той Гість, Який колись був Гостем на цій землі. Він сьогодні хоче бути твоїм Гостем, — Він бажає ввійти в твою хатину, в твоє серце. В цій же таки хви-

— Він стукає й каже:

— “Ось Я стою під дверима й стукаю; коли хто почує Мій голос, і відчинить двері, то Я ввійду до нього, і буду вечеряті з ним, а він — зо Мною” (Об’явлення 3:20).

Відкрий же двері твого серця, й пусті Його до середини! Твоя душа прагне спокою. Він, цей Гість, знає про це, тому Він хоче ввійти до середини, і дати тобі мир-спокій (Матвія 11:28). Він задля цього й зійшов з висот небесних, щоб шукати й спасати погибших (Луки 19:10).

Він знає, що ти втомився в боротьбі, — тому нових сил хоче дати тобі; Радість і щастя для твоєї душі, щоб ти з Ним утішився у твоєму житті.

Не чекай, впусті Його сьогодні, — тільки Він зможе втерти слези твої; Положи кінець горю й журбі, — Відкрий в цій хвилі двері твої!

Як павук і муха спасли жовніра.

Один хлопець страшенно не любив мух та павуків. Коли він виріс, його покликали до війська. Вибухла війна. Під час завзятих боїв, він був дуже перемучений, ліг на траву й заснув. Прилетіла муха й сильно його вкусила в чоло. Це його пробудило, й він побачив, що вороже військо наблизалось, і він утік до лісу. Там він заховався у якось велику нору. Саме тоді павук

снував собі павутиння якраз через вхід до тієї нори. Коли павук скінчив свою роботу, надійшла ворожа кінниця. Один жовнір зліз із коня, приступив до нори й сказав: “Отвір заснований павутинею; тут його нема”. І вони поіхали геть. Тоді жовнір сказав:

— “Павук, муха, — як я вас не любив, та ви спасли мене від смерті. Дякую, дякую я вам!”

Дорогі мої Брати та Сестри, — що ми зробили для оточуючих нас людей? Чи коли-хто приступив до нас із вдячними словами, — такими, як той жовнір висказав до павука? Чи не осудять вас муха та павук, які спасли жовніра від смерті? Атомова війна може вибухнути сьогодні-завтра. Хитрий змій захитав цілим світом, — він має appetit пити людську кров. Та Господь не хоче, щоб люди гинули в гріхах. Він хоче, щоб ми йшли та остерігали людей і направляли їх до Христа. Поки є можливість, — трудімся!

“Я вибрав вас і настановив, щоб ви йшли”, сказав нам наш Спаситель (Івана 15:16).

“Він усе заступав вас!”

Одного дня хлопець, член однієї церкви з другого села, прибіг до проповідника й сказав:

— “Мій тато раптово захворів. Він послав мене і просив, щоб Ви до нього зараз прийшли.”

День був осінній, під ногами болото, та проповідник сів на коня, і в короткому часі, вже був у хаті хворого брата. Хворий сказав:

— “Добре, що Ви прибули. Я почуваю себе,

що я ось-ось всіх вас оставлю. Тут Вам гроші, — трохи дасте вдові, яка має троє дітей, а решту на діло Боже. Ви будете бачити кому й на що їх дати.”

Проповідник поклав гроші до кишені, вийняв Біблію, прочитав із кількох місць, та широко помолився за слабого і всіх домашніх. Тоді він сказав: “Уже вечоріє, і я хотів би за дня переїхати той ліс в якім часто бувають грабіжі, навіть смертельні.” Він попрощався зо всіма, сів на коня й поїхав.

У лісі скоро стало темно, й проповідникові стало лячно. Він зліз із коня й молився: “Господи, Ти знаєш що цей ліс небезпечний. Будь же мені охороною, і випровадь мене з нього”. Тоді він знову сів на коня, й щасливо заїхав додому.

По чотирьох місяцях знову прибіг до проповідника незнайомий малий хлопець і сказав: “Мій тато дуже слабий, — може сьогодні або завтра помере. Він просив, щоб Ви таки зараз прийшли!”

—“Я тебе не знаю чий ти, хлопче, і звідки?” сказав проповідник.

—“Може знаєте, — я з тої хати, що в лісі”, відповів хлопчина.

Проповідник чував, що в тій хатині живе бандит-розвбійник, але він помолився в душі, взяв Біблію, і за якийсь час він прибув із тим хлопчиною до хати умираючого чоловіка.

Хворий слабим голосом сказав:

—“Добре, що Ви, пане проповіднику, прийшли. Я вже кінчаюсь, тому покликав Вас, щоб Ви були так добрі, і простили мені мій гріх”.

Проповідник відповів: “Ви, пане, не зробили мені жодної кривди. Це вперше, що я Вас бачу”.

Тоді хворий сказав: “Може Ви пригадуєте, як одного вечора Ви іхали через ліс. Я тоді був засів на Вас. Я мав Вас обробувати і потім убити. Але Ви злізли з коня, і щось із якимсь паном говорили. Я заходив то за одне дерево, то за друге, хотів стріляти, та той пан якось все заступав Вас. Потім Ви сіли на коня й поїхали. Хоч я не вбив Вас тоді, але я на Вас наважився, і почуваюсь Вашим убивцем . . . !”

Проповідник тепер зрозумів, що той Пан, Який заступив його, був Сам Господь. Тоді він прочитав йому дещо з Біблії, і пояснив, що коли він широко покається перед Богом, і більше не буде грішити, то Бог простить йому не тільки цей гріх, але і всі його гріхи.

(Ісаї 1:16-18; 65:24; Даниїла 12:2-3).

Страшна помилка сонного аптекаря.

Одного пізнього вечора, вартовий аптекар, коли не було нікого в аптеці, схилив свою голову на стіл, і заснув. Нараз задзвенів дзвінок у дверях, і мала дівчинка вбігла до аптеки, вручила йому гроші та рецепту й сказала: “Моя мама дуже слаба; лікар послав мене до вас, щоб ви дали цей лік; він очікує мене!”

Заспаний аптекар почав здіймати з полиць

різні слойки з ліками, зробив приписану медицину, дав її дівчинці, й вона побігла додому. Та коли він почав ставити слойки знову на іхні місця на полиці, він завважив, що один із них мав у собі сильну отруту, — і він дав її до рецепти! Стрілою він вилетів через двері й побіг навздогін за дівчинкою. Та вона зникла в нічній темряві. Він гукав за нею, — та то було даремно. Він вернувсь до аптеки у страшнім переполосі, він бігав по кімнаті то взад то вперед. Він наче чув слова осуду: “Ти отруїв жінку! Ти отруїв жінку! Буде тобі, — буде . . . !”

Про Бога він ніколи не думав, — та тепер він упав на коліна й з сльозами почав благати: “Господи Боже, — рятуй мене! Ця жінка, коли вона прийме цього ліка, то в очах лікаря умре, — а мене будуть судити. Рятуй мене, Господи, рятуй . . . !”

Аптекар ще вимовляв ці слова, коли вбігає та сама дівчинка знову до нього, але заплакана, й з сльозами каже:

—“Пане аптекарю, я бігла й спіткнулась, і та фляшечка, що ви мені дали, розбилась, і лікарство вилилося . . . Тепер я не маю з чим іти додому, бо грошей більш я не маю . . . !”

Із привеликої радості, аптекар поцілував маленьку дівчинку й сказав: “Не плач! Я приправлю тобі друге лікарство.” За хвилину, радісна дівчинка побігла додому, — та насکільки більш радісний був той аптекар! На другий день він накупив різних дарунків і поїхав до хати слабої жінки.

“Клич до Мене в день тісноти; Я вибавлю тебе!” (Пс. 50:15; Ісаї 65:24).

Коли всі були безрадні . . .

Одного темного вечера, роздався крик на середині корабля:

—“Чоловік упав у море!”

Всі пасажирі повибігали на поміст корабля, щоб побачити утопаючого. Та ніч була темна, й ніхто добачити його не зміг. Так сталось, що один із пасажирів був каліка, й не зміг вийти на верх. Отож він зняв із кілка лямпку, направив її до віконця, й світло з неї якраз освітило потапаючого в морі чоловіка. За пару хвилин, знову роздавсь голос, — але це був не голос розпуки, як передніше, — це був голос радості: “Спасли! Спасли! Слава Богу!”

Брате, Сестро, — чи посвітили ви своїми канцеляріями потапаючій людині в темряві гріха світу цього, як вона бореться на бурхливих хвилях свого життєвого моря?

(Матвія 5:14-16; 25:1-12).

Занедбана пересторога.

Одного ясного ранку, на великому озері були чотири рибалські човни, й в кожнім човні сидів рибак із вудкою в руках. Всі вони пильно ловили риби. Один із них завважив, що з північного горизонта підноситься страшна чорна хмара, й крикнув: “Хлопці, — пливім ближче берега, бо показує, що буде буря!” Та один із

них сказав: "Тобі все щось показується. Жодної бурі не буде."

Та перший рибак, бачучи, що чорна хмара вже засунула третю частину небосклону, знову крикнув:

—“Друзі! Втікаймо до берега!” Та в цій хвилі одному з них попала на вудку велика риба, і всі вони завидно дивились на неї, а про небезпеку навіть і не думали.

Та перший рибак, не звертаючи уваги на те, що риба ловилася, поклав свою вудку до човна, вхопив за весла й зо всієї сили давай гребти до берега. З трудом він витягнув свій човен на беріг, перевернув його дном на верх, і там сковався під ним. Страшна буря з шумом та ревом перейшла, й опісля настала тишина. Рибалка виліз з-під човна та дивився за своїми товаришами, — але їх на воді вже не було . . .

Тепер ще страшніша хмара насуває на цей світ. Ось-ось страшна буря зірветься й поспітється зелізний град і вогонь. Утікаймо ж до Того, Хто керує світом і може спсти нас! (Мат. 24:37-39; Ісаї 65:12).

Тайний замах.

Раз на одного царя його міністри зробили тайний замах. Але один його добрий приятель написав йому спішного листа:

“Слухай Царю! Вважай на себе, бо твої противники постановили цієї ночі тебе вбити!” — а на коверті він написав оци слова:

“ЛИСТ ДУЖЕ ВАЖНИЙ. ЧИТАЙ ЗАРАЗ!”

Та того вечора цар забавлявся з гістьми. Коли подали йому листа, він прочитав слова на коверті й сказав: “Коли цей лист дуже важний, то я прочитаю його завтра!”

Тієї ж ночі цар зістав убитий.

Дорогий Читачу! На тебе є тайний замах сатани. Та ласкавий Господь послав тобі Свою власну пересторогу в Своїм Святім Слові. Читай цю пересторогу, Боже Слово, тепер, — читай його уважно, — бо завтра може бути вже запізно!

Сьогодні миріться з Богом, бо завтра буде запізно!

Десять хвилин.

Десять хвилин, — то короткий час, але в діях світу десять хвилин мають велике значення.

В десять хвилин людина родиться, й в десять хвилин людина вмирає . . .

В десять хвилин пара молодих бере шлюб, — і в десять хвилин, розводиться . . .

В десять хвилин бандит убиває людину, — й у десять хвилин суддя прочитує йому вирок смерти . . .

В десятюх хвилинах потяг ударяє другого потяга, й на місці гинуть сотні людей.

В десятюх хвилинах людина гине, — й в десятюх хвилинах вона може спастися!

Можливо, що й перед вами ще тільки десять хвилин. Використайте їх для свого спасіння!

Високо небезпечно.

Раз один генерал їхав конем. Один жовнір сказав: "Йому треба їхати й приказувати нам, щоб ми йшли швидше!"

Почувши ці слова, генерал зліз із коня й сказав жовнірові вилізти на коня і їхати. Та жовнір тільки що сів на коня, коли пролетіла ворожа куля й убила його. (Луки 14:11.)

Вірний хемік.

В одній хемічній фабриці заступник директора мав бути звільнений із-за своїх старших літ. Директор ламав собі голову, бо не знав кого на своє місце поставити. Але був там старший і дуже здібний хемік. Директор підійшов до нього й каже: "Ви мабуть уже чули, що мій заступник буде звільнений з праці; я вибрав вас на його місце. Від першого до п'ятнадцятого цього місяця, він зазнайомить вас із працею й тоді ви займете його місце. Ваша платня буде подвійна."

Того самого дня ввечорі хтось телефонічно покликав цього хеміка в дуже важливій справі до готелю Європа, кімната № 5. Хемік вагався, не знав чи йти, чи не йти. Та нарешті він таки пішов. Його зустрів там старший незнайомий чоловік, попросив його до кімнати, сказав чимно йому сісти, а тоді промовив до нього:

— "Приїхав я з столичного міста; там у нас є хемічна фабрика; — але не маємо доброго хеміка. Ми дізнались про вас, й порішились за-

брати вас до себе. Ви будете управляти нашою фабрикою; дамо ми вам потрійну платню!"

Хемік подумав дещо, а тоді сказав:

— "Ні, пане, я цього не можу зробити. Фабрику, в якій я так довго працював, і якої директор мені так довірився, я не можу залишити."

На другий день вранці, місцевий директор покликав хеміка до своєї канцелярії й сказав:

— "Той чоловік із яким ви вчора ввечорі говорили, — то я послав його. Від сьогодні ви є моїм заступником, і маєте потрійну платню!"

Подібно Господь винагородить і Своїх вірних та послушних слуг! (Матвія 25:14-30).

Жебрак і студент.

Саме на Свят - Вечір, три студенти Біблійної школи йшли темною вулицею. Розмовляючи між собою, один із них, не-хотячи, торкнув сидячого старого жебрака, що сидів на сходах при хіднику, і йому випала з колін шапка. Студент, коли він підіймав шапку, завважив скрипку в руках старичка. "Ви граєте на скрипці?" він його спитався.

— "Коли був я молодий, то грав; та тепер мої пальці вже не працюють так, як колись . . ." I при цих словах, він простягнув руку й сказав: "Поможіть, будьте такі добрі!"

В студентів грошей не було. Вони глянули один на одного, — а тоді, взявши старця за руку, привели його до недалекої освітленої площі. Там один студент заграв на скрипку, другий заспівав гарну мельодію. Коли людей на-

збиралось багато, тоді всі три студенти заспівали найкращу колядку, яку вони знали. Нарешті, один із них узяв шапку старичка, пояснив людям про нещасну долю бідного чоловіка, й пішов між присутніх, — а люди давали щедро. Врадуваний жебрак уже не знав, як цим добрим хлопцям надякуватись.

Чиніть добро й ви близькому свому!

Все “Дай!” та “Дай!”

Один скупар покинув свою церкву, прийшов до проповідника другої церкви і просив, щоб прийняв його в членство своєї церкви. Пастор запитав його, чому він хоче міняти церкву, й не хоче залишатися в церкві в якій він був членом передніще. Той відповів:

—“Бо там все: “Дай!” та “Дай!”

Як ти даєш?

Раз в одній церкві було проголошено, що сьогодні мають зібрати велику суму грошей на Боже діло. Вибрали для цього скарбника, який сказав: “Я готовий послужити, але прошу позволите мені поставити для всіх жертвовавців три услівтя: Перше, — **кожен дай**; друге, — **дай скільки можеш**; третє, — **дай від широго серця**.” Всі зібрані на це погодилися.

Тоді всі підходили по черзі й клали свої похертви на тарілку перед катедрою. Підійшов і скupий багач і поклав двадцять доларів. Та скарбник звернув їх йому, кажучи: “Ви виповнили лише першу частину услівтя.” Пізніше ба-

гач прийшов знову і поклав п'ятдесят доларів. Та скарбник звернув йому і ці гроші, кажучи: “Ви виповнили тільки друге услівтя.” Тоді багач вернувся й поклав на тарілку стоп'ятдесят доларів. Це вже було дійсно від серця. Каже тоді йому скарбник: “Аж тепер ви дійсно виповнили всі три постанови!”

Бережімо себе, щоб ми не були такими, як Сапфіра та Ананія! (Дії Ап. 5:1-10).

Поклала милиці на тарілку . . .

На одному великому зібранні проповідник оголосив, що того дня буде збірка на будову церкви в сусідньому місті, та попросив, щоб люди жертвували щедро. Діякон ходив із тарілкою від лавки до лавки, і кожен щось жертвував. На задній лавці сиділа мала дівчина, сирота-каліка. Вона, бідненька, не мала й однісенького цента, і в неї серденько билося, — що буде, коли тарілка прийде перед неї, то що вона положить? Нараз її личко повеселіщало, і, коли тарілка підійшла до неї, то вона положила на ней свої дві малі милици.

Діякон цим здивувався! Спочатку він мав намір таки відразу звернути її милиці, але щось надумавшись, пішов із ними до катедри. А всі присутні з здивуванням дивились на милиці на тарілці. Тоді проповідник узяв ці дві милици цієї бідної сирітки-каліки, підніс їх вгору й сказав:

—“Це, дорогі брати та сестри, милиці нашої малої сирітки. Вона, бідненька, не мала грошей,

але вона дала свій найдорожчий скарб!"

Тоді хтось крикнув: "Я куплю їх за сто доларів!"

— "Я дам двіста!" почувся інший голос.

— "Я дам триста!" ще хтось гукнув.

— "А церква дасть ще двіста, то буде разом п'ятсот доларів," сказав проповідник.

Ось як один щирій приклад може промовити до сердець людей!

Сила Євангелії.

Один Европеець заїхав на далекий острів на Тихому Океані, і там в одного знайомого мурина побачив на столі Біблію. Каже він йому: "То ти ще читаєш Біблію? Та ж у нас в Європі вже давно заперестали вірити в Біблію та її читити!"

Мурин відповів: "Чи ти бачиш он ту гору? передніще; ми ловили на ній білих людей, а тоді під цією горою, ми їх смажили та їли. Коли б тут до твого приходу не було проповідувано Біблії, те це саме було б і тобі!"

Любе волові ярмо . . .

Один господар любив дуже волю, свободу, і бажав, щоб всі її мали. Отож він раз сказав своєму волові, що він здійме з нього його ярмо, дасть волові волю. Та віл відповів:

— "Відколи я живу, то я те ярмо носив; носив його і мій батько, носили його і всі діди мої. Дяка Богові, що наш рід не збувся сили! За

ласку дякую, — та не був би я волом, як би я не хотів зістатись під ярмом!"

Є ще й тепер люди нерозумні й вперті, що родилися в гріхах, і в гріхах хочуть умерти . . . !

Пташка і яструб.

Раз один проповідник читав Біблію при відкритім вікні, і завважив, як яструб лапав малу пташку. Пташечка літала то сюди, то туди, та побачивши відтворене вікно, влетіла проповідникові на груди й спаслася.

Коли ви завважите, що диявол наперає на вашу душу, то негайно біжіть у відкриті двері до Христа! В Ньому ви знайдете собі спасіння!

Хлопець і голуб.

Малий Івась привчив свого голуба сідати йому на рамено та їсти з долоні. Одного разу голуб сів на рамено Івася, та як тільки він хотів дзьобнути зерно з його долоні, Івась запер її перед ним. Так хлопчина дрошився з голубом щось чотири чи п'ять раз. Нарешті голуб як полетів, то вже й не вернувся.

Коли б ви посміли дрочитися з Богом, то Дух Святий покине вас і більше не поверне.

Тільки за одну провину . . .

Один віруючий Европеець раз заїхав на якийсь далекий південний острів. Під час своєї подорожі, він одного дня побачив, як якийсь чоловік був запряжений до тяжкого воза, а його погоничі били його немилосердно по голих

плечах нагайками так, що зсікли йому шкіру аж до костей. Вздовж дорогою стежка цього нещасливця орошуvalася кров'ю. "Я запитав за що його так б'ють?" розповідав подорожний, та ті, що стояли при дорозі відповіли: "За провину."

— "Як, — за одну тільки провину?" казав я.

— "Так, тільки за одну," вони відповіли.

Мене огорнув жах. Я цілу ніч не спав, а просив Господа простити мені не одну, а багато, багато моїх провин перед святым Богом.

Коли нитки надії рвуться . . .

Синок однієї вдови в Шотляндії збирал із гнізд яйця водяних птахів по високих кам'яних скелях, продавав їх, і таким способом давав утримання собі та своїй мамі. Одного разу товариші хлопця опустили його по грубій линві з верша найвищої гори до гнізда, а кінець мотузи прив'язали до пня дерева, — самі ж лягли собі полежати. Хлопець тільки що наблизився до гнізда, як стара птиця кинулася на нього. Він вийняв ножа із жакета і махнув ним, обороняючи себе. Але замість птаха, він шарнув по мотузі і майже зовсім перерізав його. Під хлопцем була страшна безодня, — а нитки в мотузі одна за другою стали рватися. Ще хвилина й хлопець полетів би стрімголов додолу. Тоді він крикнув о рятунок, хлопці надбігли, й сильніший із них нагнувся й сильною рукою таки досягнув та спас його.

Приклад цей говорить добре в день Нового

Року, перестерігати та давати поміч, рятувати тих, що гинуть. Христос може досягти та спасти нас від вічної загибелі, коли ми завчасу покличемо до Нього за допомогою, рятунком.

Чи приготовились ви до смерті?

В одній лікарській школі студенти, з ножами в руках, сміялись над трупом чоловіка та деякими частинами його тіла. І тут один із них необережно розрізав собі руку. Всі студенти відразу зрозуміли, що щось небезпечного сталося . . . Вони скоренько повели його до професора. Професор перев'язав йому рану, й махнув рукою.

На третій день, студент помер . . .

Не смійся з нікого, бо не знаєш, що буде з тобою!

Без вистріла — смерть двом!

Два урядники з своїми дружинами забавлялися до пізної ночі. Рано, коли почалася праця в канцеляріях, один із них зателефонував до жінки другого, жартуючи, що будьто її мужа забив трамвай. Тоді він зателефонував до чоловіка цієї жінки, що будьто його жінка впала припадково з третього поверху, й забилася. Жінка, почувши, що її чоловік уже не живе, скочила через вікно й убилася. А чоловік, прибігши додому й побачивши свою мертву дружину, її собі скочив через вікно й забився.

Ось до чого доводять нерозумні жарти . . .

Співаючий швець і багач.

Один віруючий швець, при направі людям обув'я, з рання до вечора, співав духовні пісні, а старші діти йому помагали. В сусідстві жив багач, і слуги цього багача ввечорі підходили під хату шевця, слухали його пісень так, що з часом і вони собі співали при своїй праці. Та багача це різalo по серцю, — він не любив пісень шевця й часто просив його не співати. Та швець таки надалі співав. Одного вечора багач прийшов до шевця, виложив йому на стіл порядочно грошей і каже: “То ваші гроши; у вас є діти, треба їх врати та взути; беріть це собі — але більш не співайте!”

Швець собі подумав: “Це правда,— зима наближається, а я стільки не зароблю, щоб діти як слід одіти та прохарчувати.”

Отож він узяв гроші й вже не співає день, другий, третій. Впротязі часу, йому так навкучилося, як в якісь досмертній в'язниці. Тоді він бере гроші, несе їх до багача й каже: “То ваші гроши, — ви тіштесь ними, а я буду піснями хвалити Бога за те, що Він спас мене від вічної загибелі!”

Господь миліший від грошей!

“Хто вдарить вас у лицце . . .”

В одному місті чоловік збирав пожертви на притулок для сиріт. Зайшов він до багатого дому, а слуги впустили його. Тихо він увійшов до кімнати де кілька мушчин грали в карти; на сто-

лі лежало багато грошей. “Панове,” ченмо скав чоловік, “я збираю на притулок для сиріток. Будьте так добрі . . .” Та він не докінчив, бо один із них зірвався з крісла, злий мов оса, відвів руку й вдарив його в лицце, і крикнув: “Ти як зайшов сюди?” То був господар дому, й в той час, здавалось, мав програти багато грошей. Та просячий стояв не рухомо, хоч його лице червоніло, мов огнем палаю. Він знову низенько вклонився й промовив:

—“Цей полічник,— це дарунок мені; та я збираю не для себе, але для сиріток, які не мають ні батька, ні матері; прошу, дайте їм щось!”

Тепер усі мовчки дивилися то на господаря дому, то на цього хороброго чоловіка. Тоді, один по одному, підходили до нього й клали йому гроші в руку для сиріток. Хоробрий чоловік ченменько їм подякував, і наче б то нічого прикого не сталося, відійшов.

За любов і покору Господь часто на місці винагороджує.

Вирубана капуста.

Раз одному селянинові дуже зародила капуста. Він надіявся, що вже буде мати капусти аж до нової. Однієї ночі, злодій вкрався в город і вирубав усю капусту. Сусіди чоловіка це побачили й розказали йому його втрату. Коли господар побачив, що немає й однієї головки капусти, він зняв шапку й сказав:

—“Господи, нехай він здоровий споживає;

видно, що капуста не моя мала бути. Я йому прощаю.”

Всі люди здивувалися й розійшлися домів. За пару днів, хтось підкинув цьому чоловікові двіста долларів,— далеко більшу суму, ніж уся капуста була варта. Злодій таки не витримав, а звернув йому його втрату з додатком.

“Поборюй зло добром-любов'ю!”

“Діточки мої, це пишу вам . . . ” (Івана 2:1)

Іван був один із 12 апостолів Господа Ісуса Христа. Пішов він за Ним ще молодим. У старечих уже літах Іван написав Євангелію та три Послання. Вірних він звав своїми “дітьми.” Він писав до них, напоминав їх, збудовував їх духовно. Для всіх Іван був, як батько-мати. Родичі тішаться, коли дитина починає ходити та говорити. А, коли дитина, біжучи, впаде, вони беруть дитину на руки й заспокоюють її. Таким був старенький Іван для всіх віруючих.

Брати та Сестри, — прочитайте другий розділ Першого Послання апостола Івана аж до кінця п'ятого розділу. Там ви побачите, яку велику науку Іван пише до всіх віруючих, щоб ми любили Бога й нашого брата (Луки 4:16-20); Гал. 6:1-10).

В одному селі відкрили духовні зібрання. Проповідник проповідував із цього Першого Послання Івана. В зібранні сидів один малий хлопець й уважно слухав. При кінці проповідника сказав: “Хто з присутніх хоче віддатися

Господеві, нехай піднесе вгору руку, то ми будемо молитись за нього.” Кілько людів піднесли свої руки, — піdnіс і свою руку хлопчина.

Опісля, деякі сусіди стали намовляти батька цього хлопчини, щоб він не дозволяв своєму синкові ходити на баптистські зібрання. І батько нарешті заборонив йому туди ходити. Та синок таки ходив надалі, бо ж він приобіцявся Богові, що буде вірний Йому аж до смерті. Тоді батько став замикати хлопчину в хліві й морити його голодом.

Одного разу батько підслухав, як син молився за свого батька, щоб Господь спас його. Почувши це батько розглотував, відчинив двері й почав немилосердно сина бити, мало не до смерті. Нещасний хлопець після такого катування, лежав хворий. Кожного дня його опускали сили. Коли остаточно він почув себе вже зовсім немічним, він покликав свого батька та свою матір і сказав їм:

—“Тату, мамо, — я скоро вже залишу вас, і більше вже до вас не поверну. Я вже йду до моого Господа Ісуса. Коли Ви морили мене голодом та били, я тоді молився за вас. Ви не любили мене, але мене любив і любить мій Господь Ісус, а я — люблю Ісуса. Тепер я йду до Нього і бажаю, щоб і ви прийшли. Я буду очікувати вас . . . ” Оце любов про яку навчав ап. Іван.

“Та як можна забути рідну маму?”

Одна маленька дівчинка втратила свою лю-

бу маму. Вона, бідненька, ніяк не могла її забути, — все тужила й плакала за нею. Одна добра сусідка взяла сирітку до себе, доглядала її, мов рідна мати. Та це не помагало, й нарешті, з великої розпуки, дівчинка тяжко захворіла. Лежачи, вона все дивилась на знимку своєї матусі й пригадувала, як мама її чесала, вбирала, годувала, тулила її до своїх грудей . . .

Коли вона вже таки зовсім ослабла, вона шептала: “Покажіть мені мою маму . . .” Добра сусідка, хотячи її якось утихомирити, сказала: “Я — твоя мама.” Та дівчинка на це нічого не відповіла. Аж нараз її бліде личко прояснилось, вона піднесла свої рученята вгору, наче б хотіла кого обійняти, й крикнула: “Мамо, мамо!” З цими словами вона відійшла у вічність.

Дорогі брати та сестри, — як ми можемо забути нашого Господа, Який годує нас, з’одягає, і веде нас до вічної щасливості? “Остерігайтесь, щоб вам не забути Господа!” (Ісаї 1:1-6, Повтор. 6:12; Іс. 44:21, Іс. 5:1).

Що дає нам спокій...

Часом буває, що у великому місті можна бачити малу загублену дитину. “Мамо! Мамо!” вона плаче. Ви можете дати їй яблуко, помаранч, цукерки, чи що інше, — але все це втихомирить її тільки на хвильку. “Мамо, мамо!” вона знов плаче.

Подібно й з людиною, — нішо їй у цьому світі не заспокоїть, бо її спокій тільки в Христі.

Кому з вас приходилося під час бурі бути в лісі, то ви завважили, що вітер хитає тільки вершки дерев, а в долі панує тишина. Щось подібно й з кораблем, — кругом нього бушують грізні хвилі; понад ним — лютує буря, а під ним морська безодня. В самому ж кораблі — спокій.

Хто в Христі Ісусі, той завсіди безпечний у Ньому, — він має спокій душі. (Матвія 11:28).
Ганчір’я.

Одного разу переходив попри фабрику панеру намісник престола. На подвір’ї він побачив величезні купи брудного ганчір’я, онуч, і тому подібного, яких сортували робітники. Принц приступив близьше брами й спітався сторожа, що з тими брудними шматами люди роблять? Сторож відповів йому: “З тих брудних шмат, Ваша Достойносте, виробляють чистий та білий-прибілий папір!” Принц дуже здивувався й попросив, щоб йому показали, як це діється.

В середині фабрики він побачив як ці брудні шмати перути, полощуть, варять у гарячій воді, додають різні хемикалії, і т. п. При кінці цього всього виходить біла плинувата маса, яку пускають між грубі валки. З-під цих валків виходить, нарешті, чистесенький та білесенький папір. Звідси цей папір розвозять по всьому краю, а то й за границю.

Щось подібного робиться з грішниками. Хоч

би людина була найбрудніша в своїх гріхах, як те брудне ганчір'я, то, коли вона покається, визнає свої гріхи та від серця навернеться до Господа, — то кров Ісуса Христа очистить її від кожного гріха, — й вона стане біліша над сніг! (1 Івана 1:2; Ісаї 1:18).

Спасаюча кров сторожа.

В одній місцевості залізодорожний-обходовий сторож віддалився від своєї будки-сторожівки на хвилину; саме в той час надлетіла страшна буря. Грім ударив у сторожівку й запалив її з всіма її сигналами, аж шини порозривало. Сторожівка стояла саме на узбочі гори, і, вразі катастрофи, потяг злетів би в долину, й було б страшне нещастя.

Так сталося, що саме в ту пору мав надійти поспішний потяг. Сторож дивився на всі боки, й не знов, що почати. “Господи, спаси невинних людей!” він із розпукою молився. В ту хвилину показався й потяг. За пару хвилин, і цей потяг пожене в глибоку долину, разом із сотнями нещасних людей. Миттю сторож скинув із себе свою сорочку, вийняв ножа, — й різнув ним по своїй жилі на лівій руці. Бухнула з жили кров, — і цією своєю кров’ю вірний сторож намочив свою сорочку, й зачав нею махати. Машиніст, побачивши червоний сигнал, припинив потяга. Всі пасажирі зістали врятовані. Та сторож до того часу вже віддав Богові свою геройську душу.

— 42 —

Оце приклад правдивої любові до близкіх. Нема бо більшої любові над ту, коли хто віддасть життя своє за близьких своїх. Це зробив наш Господь Ісус Христос за **вас**, дорогий Чичачу. Як ви Йому відплачуєтесь за це?

Любов, що не собі догоджає.

Давно, давно, — ще перед мудрим Соломоном, жили двох рідних братів у межу поле-землею. Під час пшеничних жнів, сказав старший брат своїй дружині: “Такі гарячі дні, а брат сам нажав так мало; коли примеркнеться, я перенесу йому дещо з моїх снопів.” Це він і зробив.

І молодший брат подумав собі подібно: “Коли потемніє, перенесу на братову ниву кілька снопів, — бо в нього дружина, діти, йому більше треба, ніж мені.”

На другий день старший брат вийшов на поле й бачить, що в нього є більше снопів, аніж вони нажали. Того дня ввечорі, він знов переніс кілька снопів на братову ниву. Так переносили вони снопи той тому, а той тому, аж поки не зустрілися.

Чи сьогодні між братами є така любов? Сьогодні ось яка “любов”, — брат переносить снопи з братньої ниви на свою . . .

Швець і золота монета.

Раз одна добра пані дала шевцеві золоту монету за його працю. Швець оглянув монету дуже осто рожно, брязкнув нею об стіл, і сказав: “Одного разу чоловік один дав мені також зо-

— 43 —

лоту монету, але то була фальшива монета, і я поніс на тому велику втрату. Тепер, перше, ніж я прийму яку монету, я її випробую.”

Не все золото, що блищиться.

Селянин у палаті короля.

Давно тому, один норвежський селянин заїхав до столичного міста й дізнався там, що король приймає всіх своїх громадян, які мають до нього які важливі справи. Цьому чоловікові впало в голову, що було б добре, як би він, повернувшись додому, зміг похвалитись, що ось і він побував у палаті короля та розмовляв із ним. Отож таки того самого дня, він направив свої кроки до королівського двірця. Його зустріли королівські слуги в парадних убраних, та ввели його до почекальні. Тут уже було багато й інших людей. Час від часу, двері відтворялися, й люди по черзі, входили на авдієнцію з королем. Нарешті, прийшла черга й цього чоловіка. Його ввели у велику залю, й він побачив на стінах великі дзеркала, дивани, та самого таки короля. Він зрадів бути в такім пишнім оточенні. Але, — горе! В тих великих дзеркалах на стіні, він побачив в-перше себе, таким, як він був, — обдертий, забруджений, в діравих чоботах. Король сказав: “Що ви собі від мене бажаєте?”

Селянин побачив, що йому тут не місце. Трясучись, він не міг сказати ані слова. Нарешті, він ледве вимовив: “Прошу, прошу — дозвольте мені вийти . . .”

— 44 —

Ви напевно усміхнетесь з цього оповідання. Але я прошу вас, — подумайте, бо колись ви знайдете себе в далеко гіршім та страшнішим положенні. Як ви будете почуватись, коли ви станете перед Царем царів, Господом Ісусом Христом? Що Він скаже вам, коли він побачить вас у вашій гріхам-брудній одежі, не обмитій, не вибленій в пресвятій крові пролягтій за вас на горі Голгофи? (Мат. 22:11-13; Об'яв. 7: 13-15).

“Ця кукурудза — на діло Боже!”

В одній церкві був дуже добрий пастор. Крім своїх пасторських обов'язків, він часто відвідував доми віруючих. Одного разу він зайшов до скупого багача. Багач, щоб похвалитися, показав йому всю свою господарку, — худобу, будинки, землю. Сказав він: “Вся ця земля, як оком бачите, — вся моя!” Перед ними, коло будинків лежала частина поля засаджена кукурудзою. Була вона дуже мізерна, але багач сказав: “Цю кукурудзу я даю на діло Боже!”

Та скоро після того, кукурудза стала погравлятися, виросли високі грубі стебла й почали в'язатися грубі качани. Багач сказав тепер, що не може дати тієї кукурудзи на діло Боже, тому, що в інших місцях земля не зародила, так, як він хотів. Тимчасом кукурудза достигала, і багач бачив, що на кожному стеблі аж по два-три великі та грубі качани. Зібраав він всю кукурудзу й мовчить.

Під кінець того року, пастора покликали

— 45 —

жити й служити в дальшім місті. Після кількох років, припадково зустрічає його там один обдертий бідняга й став просити в нього милостині. Пастор попросив його сісти на лавці, що стояла побіч парку. Тоді він спітався його: "Чи ви з такого бідного роду, що так виглядаєте?"

— "Ні, пане," той відповів, "я був багатий, мав велику господарку, але коли моя дружина померла, мої сини мене вигнали, і я вже ось п'ять років лажу немічний по світі цьому, та прошу помочі . . . "

Коли жебрак сказав з якої місцевости він, то пастор сказав: "Я знаю вас і зновувашу господарку. Може ви пригадуєте, як я був у вас і ви показували мені свої маєтки, а тоді показали ту кукурудзу, що ви присвятили на діло Боже; Та коли прийшли жнива, ви зібрали її собі, а на діло Боже не дали й качана. Ви хотіли обманути Бога, та ви обманули себе самого. Хіба ви не читали в Біблії: Господь при вас, коли ви при Ньому; коли ж ви покинете Його, Він покине вас (2 Пар. 15:2). Бога обманювати не можна!" В Дії св. Апостолів 5:1-11 читаємо про Ананію й Сапфіру, як вони не Бога, а себе обманули.

"Відтвори уста твої — Я наповню їх"

"Чому в мені нема того запалу, тієї любові, що були передніше?" часто питаютъ себе віруючі, стривожені тим, що вони в своїм житті щось цінного згубили. Колись відчувалася така повнота, що аж через верх переливалася, та

тепер, — "Я майже примушую себе жити для Господа . . ." вони журяться.

Дехто думає, що Господь більше вже не любить їх. Замість того, щоб в собі самих знайти причину такої душевної переміни, вони засмучують Бога. Бо причина тут та, що в серці такі людини ховається якийсь гріх, — а переважно, що серце порожнє. Коли людина слабне фізично, то для неї потрібно відповідного відживлення. Подібно й в духовнім житті, людина потребує здорової духовної поживи.

Раз один проповідник признався, що він ніколи не приготовлявся до проповіді. Члени тієї церкви сказали: "Так, це правда; його проповіді завсіди порожні!" Ось чому написано:

"Відтвори уста твої і Я наповню їх!" (Пс. 81:10). Бо від переповні серця, промовляють уста (Мат. 12:34; Езек. 2:8; 3:3-11)).

Тут ми бачимо, що не тільки треба вивчити Святе Слово Боже, але й відживлюватись ним. Коли віруюча людина, а особливо проповідник, наповнить своє серце Божими дарами, тоді Господь наповнить його уста повнотою. Коли серце порожнє, порожні й уста. А Бог пустословити забороняє . . . !

Знав я раз одного проповідника, якого проповіді зміцняли віруючих, а грішних приводили до Христа. Одного разу прийшло мені бути разом із ним на обіді. Після обіду, він узяв Біблію і йде, та один із присутніх сказав: "Перепрошую вас, я хотів б з вами дещо поговори-

ти." Та той проповідник рішучо сказав: "Пробачте мені, але я йду, щоб відживити своє серце, — я йду молитись."

"Будьте святі" (1 Петра 1:15-16).

Літом, коли я йду попри цвітник, де ростуть прекрасні квіти, я бачу, як вони чудові, досконалі. Їхньою красою, любуються всі прохожі, а їхній запах-аромат чарує кожного, великого й малого. Жодної хиби в них нема.

Та людина ще краще вдосконалена Богом, — у Свій образ, у Свою подобину Він створив її (Буття 1:26). Та скільки тепер в неї хиб, зла гріха, переступів . . . ! Ми не тим для Бога, що Бог для нас.

Довір'я. (Марка 5:25-34).

Одна жінка боліла довгі роки на невилічиму хворобу. Обійшла вона всі лікарі, витратила весь свій маєток, та пільги не знайшла. Але коли вона почула про чудодійну силу Христа, то в ній зродилось велике довір'я до Нього. Вона вірила, що хоч вона тільки доторкнеться до Нього, то вона відразу одужає. Це так і сталося із нею.

Чи у нашому серці є таке довір'я до Христа?

Наше прибіжище — в Христі Ісусі!

Раз один проповідник читав при відкритім вікні, й завважив, як уструб вганяв за маленькою пташиною. Пташка літала то в один бік, то

в другий, — але смертельна небезпека грозила їй котроїбудь секунди. Нараз вона побачила відчинене вікно; з тремтячим серцем, вона влетіла через вікно й осілась на грудях проповідника. Так знайшла вона собі спасіння.

Коли диявол вганяє за нами, пам'ятаймо, що наше прибіжище — в Христі Ісусі.

Хто врятує?

В одній місцевості цього світу упав чоловік в яму. Саме тоді проходив тудою один побожний чоловік. Він нагнувся, пожалів нещасного в ямі, й пішов собі далі. Після нього йшли багато різних інших, які вірили в одне чи друге, але нещасний надалі все залишався в ямі. Вже дві тисячі років так минає, багато крику, слів хвальби; всі кричать: "Треба рятувати . . . !" Збігаються зо всіх сторін із книжечками, журналами, і т. п. Кожен на свій лад вигукує: "Ми можемо спасті! Ми!" — а нещасний все надалі в ямі.

Хтож врятує? Священик? Левит? Всі вони спішать своєю дорогою до свого (Луки 10:30-37). Хто ж справді врятує? Тільки Один, — Ісус Христос нагнувся, й зі Своєї висоти врятував мене й тебе, брате, сестро . . .

Дорогий друже, — чого терпиш, чого страждаєш? Поклич Доброго Самаряніна, — Господу Ісуса Христа, а Він подасть тобі спасаочу руку! (Пс. 18:16-19; 46:1-11).

“Знаю.” (Йова 19:25)

Є люди, що знають, що добре, що зло,— знають різні науки. Нема ще й сто років, як повидумували різні дивні речі. Не так ще давно, як люди працювали в поті свого чола на хліб свій щоденний. Сьогодні найтяжчую працю виконує машина. Піхотою люди більш не йдуть, а лєтять літаками понад хмари. Голос людини в одну секунду лунає по радіо по всьому світу. Дивній речі та дивній діла . . . Люди багато знають,— та того, що ім конче потрібно знати, вони не знають. Йов такої науки не знав, але він зінав Бога (Йова 19:25-29).

Мойсей покінчив школи Єгипетської мудрості, і думав, що цією мудростю спасе свій народ. Та Бог допустив до того, що Мойсей пас вівці сорок довгих років, аж навчився мудрості від Бога. Аж коли Бог його покликав, аж тоді вивів він ізраїльський народ Божою рукою з Єгипту (Книга Виходу 3:1-10).

Апостол Павло був високо освіченим чоловіком, але опісля все це він рахував за сміття (Філ. 4:8; Рим. 8:14).

Брате любий, не думай **хто** ти, а чий ти?

Один професор сів у човен, щоб переплисти на другий беріг великої ріки. Питає він свого човника: “Знаєте ви географію?” “Ні, пане, я це слово вперше чую,” чоловік відповів.

—“То четвертина вашого життя пропала! А філософію знаєте?” “Ні, пане.” “А астрономію знаєте?” далі допитувався глумливо чоловіка

професор. “Ні,” каже човник. “То три четвертини вашого життя пропали!”

Саме коли він вимовляв ці слова, човен несподівано вдарив у скалистий беріг і перевернувся догори дном. Оба чоловіки були в глибокій, небезпечній воді. “Пане, а чи ви знаєте плавати?” запитав чоловік професора. “Ні!” відповів професор.

—“То все ваше життя пропало!” сказав човник, як бистра вода пірвала професора на дно ріки.

Світська наука добра, та наука Божого Слова далеко корисніша, бо тільки вона спасе вас.

“Будеш відтятій”! (Івана 15:1-6; Рим. 11:17-22).

Із цих слів ми бачимо, що Господь Ісус Христос навчає Своїх учнів, що коли вони не будуть перебувати в Ньому, то не зможуть приносити жодного овочу. А хто буде без овочу, той буде відтятій і відкинутий геть. Добре дерево родить овоч добрий, а пусте дерево, овоч злий. (Мат. 7:17). Усяке дерево, що не родить овочу доброго, зрубують і кидають в огонь (Мат. 7:19).

Хто з вас був у лісі, то бачив багато сухого дерева, зваленого вітром, яке лежить на землі. Може ви бачили також, як робітники чистять ліс. Вони ходять по лісі з сокирами в руках. Сухе, криве, чи дерево, що налягає на друге дерево, вони зрубують. Інші робітники йдуть за ними, збирають ці зрубані дерева та гилля, складають їх на купи й палять вогнем.

Так буде і в день Христів із відступниками та всіма беззочними, та безбожниками.

“Одного тобі треба!” (Луки 10:38-42).

“Марто, Марто, журишся та побивається про багато дечого. Одного тобі треба. Марія вибрала добру частину, що не відійметься від неї.”

В цьому світі люди журятеся та побиваються про багато дечого. Були люди, що добилися великої слави та честі, — вони керували світом. Інші ж знову, добилися великих маєтків. Та при кінці, і одні і другі, мусіли все це залишити. Тому то Господь навчав, щоб ми побивалися не про земне, а про небесне (Мат. 6:20). У Книзі Екклезіаста сказано, що погоня за земним, — то втому духа і марнота (Еккл. 1:14, 2:11, 23, 26).

Ап. Павло досвідчив світа цього. Каже він: “Я забуваю про те, що лишилось позаду мене, а сягаю по те, що попереду,” — по ту нагороду, що Господь наготовив для нього (Філ. 3:13).

Так бігли перші християни, що оставили світ і все, що в світі, й геройчно перейшли у вічність (Євр. 11:1-40). Чи кожен із нас вибрав собі таку добру частку, як Марія? Чи зможе наш Господь сказати, що ми вибрали добру частку?

“Примиріться з Богом!” (1 Кор. 5:18-20).

Ці слова говорив апостол Павло. Уявім собі, що ап. Павло з нами. Він не знає, хто ми, але він знає, що кожна душа бессмертна. Він знає, що ми всі родилися в гріхах (Пс. 51:5). Він знає,

що всі ми згрішили (Рим. 3:23). Він знає, що коли ми говоримо, що гріха не маємо, то самі себе обманюємо (1 Івана 1:8-10). Апостол Павло знає, що після цього земного життя, приходить життя вічне, — або з Богом, або в пеклі (Мат. 25:46). Апостол Павло знає, що Бог дарував нам життя в Сині Своїм (1 Івана 5:11-12), — що це життя не можна ані заробити, ані купити, бо це — дар Божий! (Ів. 3:16; Ефес. 2:8-9; Ів. 5:11-12).

Отож апостол Павло не питав би нас, чи ми католики, чи ми православні, чи ми протестанти, чи що інше. Ні! Апостол Павло питався б, чи ми примирiliся з Богом? Оце було б його питання до нас.

Якщо б апостол Павло дізнався, що ми не примирені з Богом, то він від всього свого серця закликав би до цього примирення!

Як нам примиритись із Богом? А так, як блудний син із своїм отцем примирився, — в поверненні з країни й дороги гріха, в покаянні серця свого! (Луки 15:11-32).

“Я голодував, і ви дали Мені їсти” (Мат. 25:40).

У Своїй місійній праці, наш Господь Ісус Христос Своїм життям і наукою висвітлював цілому світові ціль Свого приходу на цю землю, Свою любов до всіх людей, та про Своє небесне вічне царство. Чи то в проповідях, чи в науці, чи в пророцтвах, Він не сказав її одного пустого слова. Все, все, що Він був вирік, збулось; дещо збувається, а дещо збудеться в майбутності,

Ці слова, — це не приповість, а пророцтво нашого Господа Ісуса Христа. Вони дуже важливі! Та чи коли ви подумали над тим? Повторюю:

“Зберутися перед Ним усі!”

А, якщо всі, то й ви там будете! Тоді буде виявлено нам все, що ми думали, сказали чи робили. З повищих слів ми бачимо, що Бог хоче, щоб ми любили один одного, помагали, й рятували. В іншім місці читаемо: “Хто напоїть одного з цих малих тільки чашею води холодної” буде винагороджений (Мат. 10:42).

Раз одному віруючому снилося, що Христос з'явивсь йому й сказав:

—“Завтра Я прийду до твого дому!”

Чоловік той встав раненько, зібрався, все попрятав, і чекає. Тимчасом, прийшла бідна жінка; він їй щось дав, і вона відійшла. Пізніше прийшов якийсь біdnий, — і йому він щось дав. Так чекав цей чоловік аж до вечора, а Христос не приходив. Другої ночі знову сниться йому Христос. Підійшов він до Нього й каже: “Господи, Ти казав, що прийдеш, а не прийшов.” Тоді Господь сказав до нього:

—“Я — був та жінка, той чоловік . . . !”

Прошення.

Уявім собі, що хто то прийшов до засудженого на смерть чоловіка, й каже йому: “Слухай, — цар розглянув твою справу, й послав мене вручити тобі десять тисяч доларів.” Засуджений

без жодної надуми відразу сказав би:

—“А нашо мені грошей, коли мені завтра смерть?”

Ще таки того самого дня привели йому царського коня й коштовну одежду. Та й це він відмовив. Третього дня принесли йому царського листа, й сказали: “Ось тут вам помилування!” Засуджений взяв листа, прочитав його, вклонився післанцеві і самому цареві, й вийшов на волю.

Дорогі Читачі, що ви взяли б,—гроші, коня, чи волю? А Господь дає вам прощення й волю від вічної кари. Не міняйте це за марниці світу цього, хоч як вони привабливі!

Ваше серце.

Людське серце стукне 100,000 раз у протязі одного дня; за один рік воно ударяє 40,000,000 а впротязі 70-и роках 3,000,000,000 раз. При кожнім ударі, через серце перепливає 1/10 літтри крові. За одну хвилину перепливає 7 літрів, за одну годину 400 літрів, а впротязі доби, 10,000 літрів; впротязі ж року, — 4,000,000! Одна літра має 1/10 частину відра. Отож, впротязі однієї години переливається через серце людини аж 33 відер крові!

Попробуйте перенести за одну годину 33 відер води, за одну добу 833 відер, за рік 130, 000 відер, а, впротязі 70-и років — 25,000,000 відер води! Ось яке дивне твориво рук Божих відбувається у вас!

Дав Йому ім'я вище всякого імення! (Філ. 2:11; Ефес. 2:1-).

Такого імення, як Ісус, нема ані на небі ані на землі. Ані один із анголів, ні пророків, ні апостолів не є рівні Йому. Ніхто з них не міг вчинити того, що вчинив Ісус,— особливо для нас, грішних людей. Правда,— були на світі великі володарі, що завойовували цілі держави,— але їх уже давно нема, давно слава їхня пішла в непам'ять. Та ІСУС був, є, і буде! Він — учора, сьогодні, й повіки — все Той Самий!(Євр. 13:8). Як поважаєте ви це величне імення, — предивне і славне імення ІСУСА?

Учора.

Як нам розуміти "учора"? Учора належить до минулого. Ісус Христос був перед оснуванням світу. Все Ним сталося, — й ніщо без Нього не сталося (Ів. 1:3). Він початок, Він і кінець. Він,— це Той, що створив небо, анголів і всю велич небес,— Той, що залишив Отця, анголів, та прийшов на землю, щоб спасти мене і вас! (1 Пет. 1:20). О, скільки див, скільки милосердя Він проявив над нещасними! Хворі сцілялись, криві ходили, сліпі бачили, глухі чули, німі — говорили. Хто міг таке робити? Ніхто, тільки Він! А скільки тоді було радості! Коли б хто з тих нещасних був між нами тепер, та розказав нам, що вчинив для них Ісус . . . ! Та за Його добрі діла, люди завдали Йому страшні муки і смерть. Це було вчора . . .

— 56 —

Сьогодні.

Сьогодні Господь Ісус Христос—Той Самий. Він живе. Він, як любив нас, так і любить, як спасав, так і надалі спасає. Мільйони спасенних, сотні тисяч тих, що проповідують ім'я Ісуса, величезне число домів молитви, де спасені віддають хвалу Ісусові! А скільки народів, що мають Біблію в своїй мові! І сьогодні, Ісус Христос простягає Свої руки й каже: "Прийдіть до Мене!"(Мат. 11:28). Отож, коли ти в спокусах,— прийди до Нього; коли в убожестві,— прийди! Його рука не стала коротша, щоб рятувати. Бо Ісус Христос все Той Самий, що був!

Він Той Самий повіки!

Це відноситься до майбутності. Тисячі за тисячами років пройдуть, віки за віками, — а Господь Ісус Христос буде все Той Самий! Та день спасіння не колись, ні в майбутності, — а тепер! Тепер Він спасає,— бо в майбутності Він прийде, як Праведний Суддя. Прийде бо день, в якім зберуться перед Ним усі народи, — білі, чорні, жовті, червоношкірі раси (Мат. 25:31-34; Об'явл. 7:9:17). Станьте перед Ісусом Христом тепер, як перед своїм Спасителем, — щоб опісля не прийшлося вам стати перед Ним, як перед Суддею, коли помилування вже не буде!

Як виглядає сатана?

Одного разу, проповідник Іван Петраш, тепер уже покійний, під час своєї проповіді, го-

— 57 —

ворив слухачам, як сатана хитрий, щоб зводити людей. Після проповіді, один безбожник запітався брата Петраша, як виглядає той сатана?

Брат Петраш зміряв його очима від ніг до голови й сказав:

— “Сатана виглядає якраз так, як ти, — такий довгий, такий тілесний і такий хитрий!”

“Блаженний чоловік.”

Коли ми читаємо першу Псалтьму, то ми бачимо, що Бог не хоче, щоб Його люди мішалися з людьми цього світу. В Книзі Буття читаємо, що ще перед потопом світу, віруючі, цебто сини Божі, були помішалися через подружжя з дочками світу цього, — з невіруючими людьми. Із-за цього взялося “велике ледарство” на землі. Тоді Бог жалів, що створив людину й порішився затопити всю землю (Буття 6:6). Але прошу не думати того, що Бог не хоче, щоб ми, віруючі люди, не мали нічого до діла з невіруючими людьми. Навпаки, — Бог посилає нас до них, щоб проповідувати їм євангелію (Мар. 16:15; Мат. 28:19-20).

Якщо б до нас не були прийшли послані Богом люди з Словом Божим в руках, коли ми ще були невіруючими, — то ми й надалі залишилися б невіруючими! Бог не хоче, щоб ми не були спільноками учинків невіруючих людей. — щоб ми не йшли їхніми слідами. Господь Сам зійшов з неба на землю до грішників, до безбожників і злоріків, щоб спасти їх. Бог хоче спасти світ увесь! (Римлян 10:14-15).

Є такі морські птахи, що хоч пірнути під водою, шукаючи здобичі, виринають із води цілком сухі. Подібно й з нами. Ми живемо в світі,— та, коли ми ходимо з Христом, а Він із нами, то ніяке болото світу нас не вчепиться. Ап. Яків каже: “Хто хоче бути приятелем цього світу, той стає ворогом Бога” (Якова 4:4). А ап. Іван каже, щоб ми не любили світу, ані того, що в світі (Ів. 2:15). Ізраїльський суддя Самсон змішався з невіруючими й опісля згинув разом із ними (Суддів 16:30).

Наведемо тут ще одного приклада: Один чоловік мав пташину, яка дуже гарно співала з раннього ранку, до пізнього вечора. Та раз він пустив цю пташку між цвірінъкачів, із думкою, що й вони навчаться собі від неї співати. Та сталося навпаки,— цвірінъкачі співати не навчилися, а пташка, що співала, почала цвірінъкати! Бачучи це, чоловік той переніс свою пташку до її клітки, де вона, за якийсь час знову почала співати!

Не мішаймося з невіруючими в гріхах їхніх!

“Зрубай його!”

Один 70-ний чоловік лежав у високій температурі при смерті. Вічність зазирала йому ввічі, — він подумав про своє грішне минуле, й з розпуки почав стукати кулаком об стіну так, що аж кров виступила з його чиколотків. Нараз він ніби почув голос:

— “Зрубай його! Він прожив 70 років, а плоду не приніс ніякого!”

Тоді з його уст вирвались жалібні слова і плач: "Господи,— прости мені . . . !"

— "Остав його ще на один рік!" ніби знову він почув якісь слова. (Луки 13:6-7; Ів. 15:2, 6, 16; Ісаї 5:1-17).

Двері широкі, і двері вузькі (Мат. 7:13-14).

У Своїй нагірній проповіді, Христос говорив про двох дверей,— широкі двері, які ведуть до погибелі, й вузькі двері, що ведуть до життя вічного.

Чоловік один, з метром в руках, підійшов до дверей одного будинка, й почав їх метром міряти. "Не великі ці двері, бо лише два метри довжини, а метр і двадцять ширини," він сказав, "але через ці двері пройшов увесь мій маєток; було в мене багато землі і ліса,— та все це пересунулось через ці двері. Були в мене будинки,— і вони перепахалися через ці двері; була в мене худоба, були вівці, корови, безрогі, дріб домашній,— і все, все перейшло через ці двері! Була в мене і честь, і слава — та все це також промайнуло через ці двері . . . !"

Висказавши все це, чоловік той через ті двері вже більше не пішов. Та ті, що прислуховувались до його слів, всі пішли в ті двері, — бо це були широкі-широкі двері . . . !

Такі двері Христос називає широкими, бо вони ведуть до погибелі. Ми з природи вже грішники,— а гріх відлучує від Бога. Через гріх перші люди на світі, Адам та Ева, втратили злуку з Богом. Ангол, із вогнянним мечем в руці,

не дав їм вернутись до раю. Двері туди для них зістали закриті!

Та Бог, хоч Він ненавидить гріх, однак Він любить грішників і бажає їх спасти. Він вибрав народ і місце, де раз на рік, Ізраїльтяни приходили з жертвами. Там висіла завіса, яка пригадувала кожному, що Йому треба каяття та очищення від гріха. Опісля прийшов Христос, чистий і святий, і сказав:

— "Я, — двері" (Ів. 10:9). Ці двері відкриті днем і ночами для кожного! Ввійдіть і ви Ними сьогодні! (Читаймо: Буття розділ 5 до 7:17.)

Про бідність.

Люди не бояться нічого так, як бідності. Людині легше переступити заповідь Божу, аніж бути бідною. Бідних багаті цураються, понижують, і мають їх за ніщо . . .

Та Бог любить і бідних. Він вибрав бідних із цього світу. Він ходив і жив із бідними. Сам Він був убогий,— не мав ні дому, ні постелі, ані подушки, ані миски, ані ложки; не мав Він де голови Свої прихилити (Мат. 8:20). Не мав Він грошей на податок (Марка 17:27); в Єрусалим їхав на чужому осляті; в чужім домі ділив Він вечерю (Мат 26:18-20); був похоронений у чужім гробі (Мат. 27:57-60). Бідні служили Йому своїм майном. Мати Його була бідна. Учні Його були бідні рибалки,— але Він зробив їх наслідниками Царства Небесного, якого людське око ще не бачило, й вухо не чуло, що Він для них

приготував. Так,— ми, діти Божі, багаті в Бога!

“Земні багатства — марнота; сьогодні є — завтра — нема!”

За долари та сукно й душу дияволові!

Ще в 1922 чи 1923 році, по нашім приїзді з Америки до Старого Краю, одного дня літної пори, прийшов до нас один старий чоловік, переступив поріг, і почав говорити:

—“Не знаю, чи я потрапив чи ні,” сказав він несмілим голосом. “Знаєте, один чоловік був у нас і казав, що тут приїхав з Америки хтось, що записує людей до американської віри і платить їм за це по 240 долларів,— а до того, дає ще сукна аж на два убрання на рік. А, так як я вже старий, і далеко мені йти до Вас, то прошу запишіть мене до Вашої віри на два роки.”

Я попросив його сісти, а дружина моя дала йому щось перекусити. Тоді я запитався його:

—“А скільки Вам, дядьку, років?”

—“Я маю вже 63 роки,” він відповів.

—“То що, — Ви досі були без віри?” кажу я.

—“Ні, — я належу до католицької віри,” він відповідає.

—“То Ви хотіли б мати тепер дві віри?”

—“Ні, — я вже належав би до Вас.”

—“Ага,— значить, Ви хочете змінити віру?”

—“Так, так,” чоловік цей притакнув.

—“А що там у Вас люди говорять про цю, як Ви кажете, нову віру?” питуюсь я його.

—“Люди нічого не говорять, бо не знають,

але наш ксьондз в церкві все кричить, що то американська, диявольська віра,” він відповів.

Тоді я сказав до нього: “Як же це так,— на Ваші старі літа, за долари і сукно, Ви хотіли б віддати дияволові душу свою. І не страшно Вам?”

У дальшій розмові, я розказав йому, що Бога віра дається даром, і хто її прийме, буде мати від Бога життя вічне на небесах,— а це більша нагорода, ніж сукно й долари!

Амонійський ідол “Молох” (Левит 18:21; 2 Царів 23:10).

По одній стороні Єрусалиму була долина, званою Едом. На цій долині, давно-давно, відбувались дикі оргії-празники. Там стояв амонійський ідол “Молох.” Тодішні люди приносили Молохові в жертву своїх рідних дітей.

“Молох” був цілий із золота. Руки його були зелізні, а в середині цього ідола була яма, в якій горів безнастанно вогонь. Погани-родичі приносили своїх дітей, клали їх на ці зелізні руки, а жерці-священики стояли й тягнули за ланцюхи, аж поки ці зелізні руки винесли дитину над вогонь. Нещасна дитина падала у вогонь, — та щоб заглушити крики й плач дітей, жерці-священики били в бубни.

Це був надзвичайний образець дикого народу. Нещасні та темні люди . . . !

Тепер такої ревности не знайдете. Буває, що в деяких християн один цент дорощий, як була в поган дитина . . . (Ісаї 1:2-3).

Живий і мертвий.

Візьміть навіть найдорощий камінчик діаманту, і простий, блідий жолудь. Посадіть їх у землю. Прийдіть на те місце за яких 70 років. Ви побачите грубого, височезного дуба, на якім ховаються від бурі та зливи небесні птахи, а під тим дубом, під час гарячих днів, відпочивають стомлені подорожні.

Та, коли ви тепер відкопаєте діамант, то ви побачите, що він надалі такий самий, як він був перед тим,— навіть і не зм'як. Він — мертвий! В ньому нема життя! Він безовочний!

А є чимало й таких мертвих християн, які у винограднику Христовім по 70 років і більше,— а плодів жодних не принесли ані людям, ані Богові.

“Вже й сокира коло кореня лежить!” (Мат. 3:10).

Занедбаний в хаті скарб!

Одного гарячого дня подорожній зайшов до хати напитися води. Побачив він там велике вбожество. Троє малих дітей, напів голі та брудні, повзалися по підлозі. Жінка підняла з землі горня, обтерла фартухом, набрала з відра води й подала подорожньому. На поліці він побачив занедбану Біблію, Святе Слово Боже.

— “Ах, щоб ви знали, який скарб у вашому домі знаходиться, то не були б такі нещасливі,” він сказав і пішов.

Увечорі прийшов чоловік жінки додому, і вона розповіла йому про подорожнього та про скарб, який він казав є в іхнім домі. Чоловік почав сваритися, чому вона не спітала подорожнього, де той скарб є?

А чи мало є тепер таких християн, яких Біблія також лежить і припадає порохом!

А де ваш скарб, —ваша Біблія?

Гріх.

Коли б всі дерева були писарями, всі гілля перами, всі поля книгами, вся вода морів чорнилами,— то й того всього було б замало, щоб описати все горе, яке наробив гріх. Гріх обернув землю, мешкання всього світу, в долину плачу; дім радості, — в темницю страждань. Тихість гріх перемінив у гордість і злобу, сміх — у плач, рай — у пекло. Ось такий страшний гріх !

Гроші, це — смерть!

Трьох подорожніх раз були знайшли великі гроші. Спочатку, вони мали намір ними поділитися. Але один із них сказав: “Товариші, вже давно, як ми пили горілку. Я піду та куплю випити та щось попоїсти.” От він і пішов, купив горілку, — та до неї він улляв отрути, з тим наміром, щоб ті два померли, а йому самому оселися б усі гроші.

Та ті два змовилися, що коли третій повернеться, його вбити, а грішми тільки на двох по-

ділитися. Так вони й зробили. Коли третій вернувся, вони його вбили.

Тоді вони сіли їсти та пити. Напилися горілки свого товариша, й обидва потруїлися.

Смерть за смерть! А смерть цю — принесли з собою гроші . . .

“Тим, що бояться . . .”

У Кнізі Об’явлення Івана Богослова, 21:8, читаємо про вісім груп безбожників, які будуть горіти вічно в огнянім озері. Перша група,— це “ті, що бояться.”

Пригадую собі минулу війну. Були ми тоді з Дружиною в Західній Україні. Бачили ми там гори трупів, попухлих людей з голоду. Бачили, як від стрілянини в місті валялись мерці, — а поза містом, над довгими і глубокими ямами, стояли голі люди на дошках, і як іх рострілювали і вони падали в ці ями під ними. Бачили ми як по трьох чи чотирьох днях, волосся у крові уже пливало . . .

Також бачили ми морові вивози, де вивозили не тільки молодих і сильних, а таких, що вже тряслися від старости, і таких, що щойно сьогодні народились, — і таких, що ще мали народитись. Не бачили ми там милосердя . . .

Бачили ми також людей, які приїздили до нас за хлібом. Між ними були й віруючі. Одна сестра дісталася працю в нашому місті, й ходила на наші Богослужіння. Однієї неділі вона просила сказати коротеньке слово.

—“Тут у вас твердіші віруючі, аніж у нас,” вона сказала. “В нас раз увійшли в одне зібрання два чоловіки з течками в руках. При кінці Богослужіння, один із них сказав: Всі віруючі залишіться тут, а невіруючі можете йти собі додому! Люди подумали, що то були НКВД-сти, і з поспіхом всі вийшли надвір. Остався тільки старий пресвітер та малий хлопчина. Тоді один із незнайомих гостей сказав: Видно, що у вас тільки двоє віруючих! А це були два гості-повідники . . .

В ще іншу церкву ввійшов раз якийсь офіцер. Коли зібрані побачили його, то половина з них відразу вийшла надвір. Тоді офіцер сказав на подвір’ї: Тісні ті двері, і вузька та добра, що веде в Царство Боже:”

А чи мало сьогодні таких, що бояться?

Коли Ізраїльтяни були вийшли з Єгипту, то перед ними було море, по обох боках скелі, а ззаду Фараон із своїм військом. Вони перелякалися та почали нарікати на Мойсея,— навіщо вивів він іх з Єгипту? Але Мойсей втихомирив їх, кажучи: “Не лякайтесь! Бо ще сьогодні побачите Господній рятунок!” (Виходу 14:16-31).

Брати й сестри! Не лякаймось світа й тих, що в світі! Пригадаймо собі Давида,— він без страху і зброї став на поєдинок із філістійським великаном, і в ім’я Бога побідив Філістіїв! (1 Самуїла 17:48; Псальма 91:1-16).

На острові Фіджі.

Раз один місіонер, на далекім острові Фіджі, після довгої місячної подорожі, ліг спати у винайнятій хаті. Він відразу твердо заснув. За якийсь час він почув у себе на грудях щось тяжке та зимне. Він пробудився — й побачив на собі кобру, страшну та трійливу гадину. Він майже завмер із переляку, бо коли він трошечки рухнувся, гадина починала сичати.

Так проминул скількись часу. Та нараз цей місіонер побачив, що двері хатини стали поволесеньки відтворятися, й тихцем укравсь до середини якийсь чоловік, із острим ножем в руках. Бистрими рухами він позабирає речі місіонера в мішок, а тоді пішов до ліжка й сіпнув за ковдру, щоб і це вкрасти. Та миттю їдовита кобра вп'ялася в його тіло. Хоч він рубнув її ножем так, що перетяв її на двоє, — однак, за хвилину і він сам сконав у страшних конвульсіях.

Ось і так Господь обороняє Своїх! (Пс.91).

Убогий між багатими.

В одній великій багатій церкві був один дуже старий і вбогий член. Він усе ходив на Богослуження, — але, що він був бідно вбраний і худий, то ніхто на нього не звертав уваги, ніхто його ніколи не відвідував. Саме посеред лютої зими він помер із холоду та голоду. (Мат. 25: 31-46; 1 Кор. 13:13).

І тепер нема кому пастора та членів тієї церкви про цього бідачиська запитати. Та колись запитає їх про нього Сам Бог.

“Біжи до мене!”

В однім селі жила маленька сирітка. З всієї її родини, тільки вона лишилася, все була голодна й плакала. Та був у тім селі старенький пастух, що пас сільську череду. Він бачив, що сирітка не мала притулку, і взяв її до себе. Люди по черзі його кормили, й сирітка при нім жила. Сталось, що одного разу, за селом під горою, каменярі розстрілювали каміння. Одного дня вони прилагодили дінаміт для вибуху, а самі відбігли геть, щоб забезпечити себе від зриву. Саме в ту хвилину вони побачили сирітку близенько місця зриву. Вони почали до неї кричати, щоб вона втікала звідти, та вона не знала в чому річ, — та тоді і старий пастух побачив її. Миттю зрозумівши страшну небезпеку для дитини, він крикнув до неї

—“Дусю! Біжі скорій до мене!”

Скоро тільки дівчатко прибігло до нього з клуночком обіду для дідуся, як зрив вибух, і посилив камінням.

Господь закликає і до нас: “Іди до Мене!”

Господь знає де ми, і чого нам треба.

Хоч часом хмари насувають і покривають усе небо, й сонця ми не бачимо, — однак сонце надалі на небі. Воно надалі йде понад землею,

і його проміння прорізують хмари та освічують іogrівають землю.

Подібно й з нашим блаженним Господом. Хоч часом диявол затемнює нашу дорогу; хоч часом із півдня він робить північ, — то Господь знає де ми, і чого нам потрібно! Ми повинні довірятися Йому! Та до віри потрібно ще й надії і любові. Бо віра — провадить нас; надія — кріпить нас а любов звеселяє!(1 Кор. 13:13 Ів. 4:16)

“Все відкину!”

Одна сестра, лежачи хворою, сказала:

—“Коли б ви насипали в мою постіль повно золота і срібла, — коли б ви дали мені царську карету й коні, — коли б ви дали мені царський двір із садами, цвітами і смачними овочами, — то я все те відкину, бо воно спиняло б мені йти до моого вічного дому, в якім чекає мене те, що людське око не бачило й вухо нечуло, яке приготував Бог для мене!”(1 Кор. 2:9).

Чи ми є настільки переконані отримати таку небесну нагороду?

“Божа граматика.”

Світська граматика учиє, що є три особи: Перша, це — я; друга, — ти; третя, — він.

Та Біблія навчає нас ось такої граматики: Перша Особа, це — Він, Господь Ісус Христос; друга особа, це — ти (мій близькій), а третя особа, це — я.

“Боже військо.”

Один лицар не вірив у Бога. Своєю хитрістю та хитрими словами, він придбав собі багато симпатиків.

Раз він скликав велике віче, і там, перед всіма людьми, сказав, що від сьогодні, він виповідає Богові війну. Такого а такого то дня, він сказав, о десятій годині вранці, всі зайдемося на велику долину, і, якщо Бог є, то Він повинен зійти з неба й зо мною воювати!

В назначений день, зійшлося на долину багато народу, і всі чекали поки зійде Бог воювати з лицарем. Чекали вони так аж до півдня, — чекали до вечора, та Бог як не сходив, так і не сходив воювати з лицарем. Тоді гордий лицар промовив бундючно:

—“Бачите, — коли б Бог був, то зійшов би воювати. Отож від сьогодні, ви самі вже переконані, що Бога нема!”

Саме в ту хвилину, коли він так говорив, улетіла малесенька мушка йому в око. Він потер очі, сів на коня й поїхав гордо додому, а всі люди розійшлися. Та на другий день вранці, лицар помер . . .

Тоді всі люди зрозуміли, що Бог є. Говорили вони між собою:

—“Нащо було Богові сходити з Своєї висоти, щоб із ним воювати, — Він послав Своє найменше твориво, мушку, й вона умертвила його!”

Ось яке військо в Бога!

Занедбати, — а загибель готова!

Щоб людині загинути, не потрібно їй себе стріляти, клястись, чи що іншого робити. Вистарчить тільки занедбати про своє спасіння!

Наприклад,— я сиджу на дні свого човна й пливу по бистрій ріці, яка впадає в страшне, бурхливе море. Чи ж я маю закласти собі бездільно руки й сидіти та чекати, аж поки вода не занесе мене між грізні хвилі, що бушують по цьому безмежному морю, де гори-хвилі миттю покриють і човна й мене в ньому?

Ріка життя несе нас до безмежного океану вічності. Скоро ми причалимось до берега . . . Тоді, ми будемо там розділені, — одні стануть по правиці, а другі по лівиці Господа.

Дорогі Приятелі, — по котрім боці ви будете стояти? Це залежить від вас тепер! Не пливіть по річці життя з байдужністю! Не занедбуйте свого спасіння(Мат. 25:31-46; Ів. 5:40; Євр. 2:3.)

Смерть під дверми.

Один мисливець раз був вийшов зі своєю стрільбою до ліса полювати лева. По короткім часі, він натрапив на лева, що стояв на вузенькій тропічній доріжці. Миттю, мисливець вистрілив, — та лева він тільки поранив. Другий раз стрілити не було можна, бо щось сталося із стрільбою. Чоловік почав утікати, а тяжко ранений лев його здоганяти. Недалеко буха хати-

на, де він часто заходив ховатись від дощу, або відпочити. Та на нещастя, хатина була замкнута. Поки мисливець зміг витягнути ключа та відімкнути двері, лев здогнав і роздер його. Ось так цей чоловік знайшов собі смерть при дверях.

Диявол завсіди чигає на наші душі. Вважаймо, щоб він не здогнав нас таки коло нашого власного порога! (Євр. 4:1).

Розбитий дзвін.

В одному селі, під час вогневої тривоги, розвівся найбільший дзвін. Люди збіглися кругом дзвону, жаліли, та радились що з ним робити, щоб його направити. Дехто радив, щоб дзвона з'язати грубим дротом. Так і зробили, — та тепер дзвін не дзвонив, але тільки тарахкав. Саме тоді надійшов якийсь подорожній. Побачивши в чім річ, він сказав:

—“В'яжіть його чим хочете, а дзвонити він не буде. Його конче треба віддати до рук майстра. Майстер його перетопить, відновить, і тоді він буде дзвонити, як дзвонив передніше.”

Люди послухали, віддали дзвона до майстра. Коли привезли його назад, то дзвін дзвонив, як давніше, — а може ще й ліпше.

Щось подібне діється й з упалим християнином. Йому конче треба віддати себе в руки Майстра, — Господа Ісуса Христа, ѿвідновити його.

“Я — член вашої церкви!”

Один священик, йдучи вулицею, побачив чоловіка, що лежав п'яний в болоті. Побачивши священика, п'яний сказав:

— “Що,— не пізнаєте мене? Я — член вашої церкви!”

А чи мало є тепер таких членів церкви?

Три приятелі.

Один чоловік мав трьох приятелів. Двох із них він любив аж надто, — та третього не так дуже. Так сталось, що одного несподіваного дня, суд покликав його, щоб дав справоздання зного життя. Він сподівався, що його два приятелі будуть заступати його перед суддею, та тут вийшло навпаки.

Перший приятель оставив його, коли він ще був вдома.

Другий приятель дійшов із ним аж до дверей суду.

Та третій приятель, якого він не так широко любив, пішов із ним аж перед самого Суддю, та з відвагою свідчив за нього.

Перший приятель — це були гроші, які він дуже любив.

Другий приятель, це була його родина, яка відпроводила його аж до гробу.

Третій приятель,—це були його добре діла, які свідчили за нього перед Суддею,— Ісусом Христом. (Об'явл. 14:13 і 20:12; Еккл. 14:13.)

Багатий скупар.

“Все, що придбав я в моїм житті ночами й дніми,

В останній день все зберу старими руками
І подушку гробову наб'ю долярами . . .

А землю, будинки, худобу і все, що маю
Все це треба буде лишити, —

Щоб діти, внуки, мали за що істи, пити . . . !”
Ось таке приготування світської людини до смерти.

Що під підлогою нашого життя?

Одна вдова з малими дітьми жила під лісом. Прийшли жнива, вона взяла серпа і сказала до старшої донечки: “Мариню, я йду жати; коли сонце буде високо, то на столі є хліб. Вкрай собі, сестричці та братчикові, налив в миску молока й обідайте собі. А перед вечером, я прийду додому, повечоряємо, і так підемо спати.” Із цими словами вона й пішла.

Та перед полуднем почав падати дощ. Удовда бачить, що чимраз більші хмари збираються над небосклоном, перестала жати й пішла додому. Коли вона підійшла до своєї хатини, вона глянула через віконце, щоб побачити, як її маленькі діточки обідають. Та який жах вона бачить! Величезний вуж упхав свою голову в миску і ссе молоко, а діти цокають його ложками по голові! Перестрашена мати вбігла до хати, — а вуж, почувши скрип дверей, втік дідірою під підлогу.

Як часто під підлогою нашого життя є якийсь хитрий вуж, що краде молоко Слова Божого не тільки від наших діток, але часто й від самих нас . . . (1 Петра 2:2).

Слова, які варто пам'ятати:

Найбільше слово, — Бог.

Найглибше слово, — душа.

Найдовше слово, — вічність.

Найскорше слово, — час.

Найближче слово, — тепер.

Найтемніше слово, — гріх.

Найширше слово, — правда.

Найщиріше слово, — любов.

Наймиліше слово, — рідний дім.

Найдорожче слово, — мама.

Яке найкраще слово в світі?

— “Здоров’я!” сказав хворий.

— “Молодість!” сказав старий.

— “Хліб!” сказав голодний жебрак.

— “Побіда!” сказав борець

— “Воля!” сказав невільник.

— “Правда!” сказав мудрець.

— “Найкраще слово,” обізвалася сирітка,
“це — мама!”

Що таке Біблія?

Біблія, — це Святе Письмо Старого і Нового Заповіту. Це Святе Слово Боже, “Богом надхнене, і корисне до науки, до докору, до на-

правій, до наказу по правді, щоб звершений був чоловік Божий, до всякого доброго діла готовий” (2 Тим. 3:16-17).

Слово Боже приводить людей до єдності і пізнання правди, без ніяких додатків людської мудрости (Івана 17:6-8; 1 Петра 1:23-25).

“А рослини, яких Отець небесний не насадив, будуть викорінені геть із корінням” (Мат. 15:3).

“Небо й земля минуться, слова ж Божі не минуться” (Матвія 24:35).

“Прослідіть Писання” (Івана 5:39).

Хто Біблії не читає, той Бога не знає. Від усіх книг, які знаходяться у всьому світі, Біблія є найстарша, найглибша, найбагатша. Вона є вічна, тому, що її Автор, — це Сам Бог.

Біблія говорить про початок неба і всього, що є на небі; про початок землі, і всього, що є на землі. Біблія говорить особливо про початок людей, про їхнє життя та про їхню майбутню вічність.

До Слова Божого, Біблії, не можна нічого ані додати, ані відіняти. (Повтор. 4:2; Прип. 30:5-6; Мат. 5:18-19; Об’явл. 22:18-19.)

Біблія говорить про початок людини та про її кінець. Написано, що з нічого Бог створив землю, а з тієї землі Він створив першого чоловіка, Адама, і його дружину, Єву (Буття 2:7, 22-23). Осадив Він їх в Едемському саду-раю. Дав Бог їм владу над всім Своїм творивом. І дав Він їм повеління, яке вони були повинні

дотримувати. Але після нарушення Божого по-
веління, Бог вигнав їх з раю в землю, в якій, в
поті чола, вони мусіли добувати собі хліб що-
денний. За цей гріх перших людей, Адама і Єви,
все людство тепер переживає великі труднощі,
як і написано в книзі Йова:

“Із жінки родиться людина, і короткий вік
свій у журбі проводить” (Йова 14:1-2).

То, що сказав Йов — правда. Людське жит-
тя починається плачем дитини, а кінчачеться
мученичою смертю; а середина людського жит-
тя — то журба, гризоти, і горе. Коли б ми змог-
ли бачити всю землю і всіх тих, що живуть на
ній, то ми бачили б лише горе і сліози. І то ще
не все, — бо що буде поза гробом? Людина
живе тут 70 років, а, як при силі, то 80. А поза
гробом вічність, — безконечна вічність! Але в
Божій владі є дві вічності: Вічне життя, і вічні
муки. (Луки 16:20-31; Мат. 25:31-46; Об'явл. 14:
9-11.)

Дорогі та любі Читачі, — де ми проведем
свою вічність? Бог був і є добрій. Він не хотів
щоб люди вмирали в гріхах, тому то Він дав у
жертву Свого Єдиного Сина, Ісуса Христа, щоб
хто буде в Нього вірити, Його слухати і Йому
служити, той буде мати життя вічне (Івана 3:
16-18; 1 Івана 5:11-12);; Об'яв. 14:13).

Христос сказав: “Небо й земля перейдуть,
слова ж Мої не перейдуть (Мат. 24:35).

Вся наука Господа Ісуса Христа була в прит-
чах, без причт Він не вчив і не проповідував.

Ми також у цій книжечці побачимо багато гар-
них прикладів:

Учітесь, брати й сестри, думайте, читайте,
У Біблію, — Слово Боже, щодня заглядайте!

Що кажуть нам Книги Старого Заповіту:

Перша з книг п'ятьох Мойсея, як повстав цей
світ,

Друга, — як з Єгипту вийшов Ізраїль рід;
У третій читаєм, як Ізраїль Богові служив,
А в четвертій, як Господь по пустині їх водив;
Повторення Закону в п'ятій книзі дав,
У Навина, як син Нуни, край завоював;
Судді нам оповідають, як ллялася кров, —
Рута каже про надію, віру та любов;
Самуїл, в обидвох книгах, як Ізраїл ріс, —
А, в Царів, як перед Богом задерав він ніс.
В книгах Хронік, як він падав, а потім вставав;
В Єздри, як із Вавилону Ізраїль вертав;
Неемія із руїни звів Єрусалим, —
Естер — народ врятувала, та й раділа з ним;
Йов все вірив, хоч в цім світі тяжко він страж-
дав;

В Псальмах Давид Бога найкраще вихваляв;
Мудрість в книзі Соломона чиста та свята,—
А в Езекеїлі бачим, що все — марнота!
В любій Пісні над Піснями Церкву любить Спас,
А в Ісаї Сам Месія потішає нас.
Єремія про гріх люду широ оповів,
Плач свій вилив над нещастям юдейських синів.
Про часи Езекеїль дивні нам розказав, —

А Даниїл про далеке майбутнє наперед все зінав;
Нам Осія суд і ласку Божу об'явив,
А Йоіль, як Бог звільнив людей від гріхів;
Амос каже, як Бог виллє гнів на землю Свій, —
А про кінець Едома каже нам пророк Авдій;
Йона нам дає праобраз нашого Христа, —
А Михей каже про Спаса, — це наша мета;
У Наума суд правдивий готовий для всіх;
Авакум же свідчить, — зникнуть ярмо й гріх.
А Софонія всіх просить каятись і жити,—
Пророк Агей закликає Богові служити;
Царство Господа Захарій всім нам з'ясував, —
Малахія прихід Спаса скорий предсказав.

Що кажуть нам Книги Нового Заповіту:

Матвій, Марк,—враз з Лукою й з Іваном взялись
Розповісти, як Син Божий жив з людьми ко-
лись;

Дії звіщають про Господа Церкву з початку
й усюди,—

У Римлян читаємо: Праведний вірою живе буде!
А два Лист Коринтян за гріх і поділ докоряють,
Та про любов, воскресіння, й давання навчають;
У Галат, що не ЗАКОН, — а ЛАСКА спасає!
В Ефесян про любов-святість й ЛАСКУ знову
повторяєшся;

А в Филип'ян: Не журишся! Радісно Богові служи,
В Колосян—мертві ми для світу, для Бога живи!
Перше Солунян воскресіння й Спаса прихід
звіщає, —

Друге,—про тайну беззаконня нас перестерігає;
Тимофія й Тита учить, як в церкві рядить,—
Филимон навчає навіть слуг любити!
В Єvreїв про ВІРУ, бо закон — по букві тюрма!
Яків, що без чину, — й віра є мертвa!
Перше Петра закликає, щоб вірними бути,—
Друге, — що в миг ока прийде Божий суд;
Три Послань Івана, — це подих Божої любови,
Юда ж перестерігає до життя обнови;
В Об'явленні бачим Божий суд і гнів,
Де Спас зацарює повіки віків!

Всі ці Божі Книги, вони нам дають
Потрібне поняття про Божу досконалу путь!
Біблія, то — “морська глибина”;
“Хто в ній пірне аж до дна”, —
Той Божого благословіння зазнає,
Бо з неї дивній перли він добуває . . . !

НА ЗАКІНЧЕННЯ — ДЕЩО ПРО АВТОРА

Для більшої інформації Шановних Читачів цієї книжечки, та на бажання її заслуженого в Божій праці Автора, брата проповідника Івана Семенини, подаємо понижче деякі уривки із його переднішої книжки: "ЗБЕРЕЖЕНІ ГОСПОДОМ":

"У другій половині місяця березня, 1956-го року по всій Америці й Канаді проголошено майже всіма радіостанціями й телевізіями коротку новинку про те, що родина Івана Семенини, прибула з міста Тарнополя до Америки після 36-річного перебування в Україні. Цю новинку негайно підхопили всі газети, англійські й українські. Це було сенсацією, бо ж дотепер нечувано, щоб хтось міг з-поза залишеної заслони вільно прибути до Америки.

"У той час, як численні газетярі та кореспонденти ломили собі голови, розгадуючи дійсні причини цього несподіваного спасіння одної з-поміж мільйонів родин, ми приходимо до первопричин: Господь Своїм чудом вивів цих двох віруючих . . . Тильки цим чудом можна пояснити, що їх не занапостили, а випустили у вільний світ.

"Прибувши до Сполучених Штатів, (каже брат Семенина), ми ще якслід не розглянулися, а нас буквально засипали листами та телефонічними розмовами. Багато братів, наших старших знайомих і незнайомих, особисто приїхали до нас, щоб привітати нас із приїздом до Америки. А питання всіх було: Розкажіть, як ви вийшли звідтам? Усім я старався відписати на їхні питання, незабаром побував у багатьох наших громадах, ділився моїми враженнями з рідного краю, оповідав про те, як Господь чу-

дом вирятував нас із великої неволі, — але всього того мало. Тому я й вважаю за потрібне поділитися з усіма читачами тим, як Господь вивів нас із долини смертної тіни. І не тільки тим, але й моєю духовною працею в Україні."

(Тут слідує надзвичайно цікавий зміст цієї книжечки: "СПАСЕНИ ГОСПОДОМ." На бажання брата Семенини, подаємо тут і її закінчення)

"В Україні ніхто не вірив, що ми виїдемо до Америки. З довгого досвіду всі знали, що це неможливе. Тому й при прощанні нам казали: "Ви тим старанням, що хочете їхати до Америки, простелили собі дорогу на Сибір." Настрашили нас, відібрали в нас віру, і ми почали думати: Ану ж диявол наставив тут на нас нову пастку? Але незабаром наші думки змінювалися, і до серця приходила віра, що Бог, Який створив і небо і землю, — Бог, Який керує всіма державами світу, може зробити чудо і допомогти нам бути в Америці. Ми знали, що в тому була Божа воля, що ми приїхали до Галичини на духовну працю, — бо працю цю Він поблагословив. Тоді ми були молоді і сильні, і, по можливості, вірно Йому служили і виконали наше завдання. Тепер, наш час минув, літа пропливли, ніби хмари на небі; в духовній праці нас замінили інші сили, молодіші брати, а тому ми з чистим сумлінням перед Богом і перед братством своїм можемо відійти з поля праці в Галичині. Ось із такими міркуваннями ми сильно молилися, щоб Господь почув нас, і аж на 15-го березня, 1956 року на американській землі ми побачили й упевнилися, що Бог вислухав наші молитви.

Пригадую, що в дорозі до Америки, при-

лєтівши літаком до Праги, ми бачили, що наші бажання здійснилися, — ми знаходимося в дорозі до Америки. Тоді я питаюся дружини:

— Скажи мені, чи ми вже таки справді йдемо до Америки?

— Та ж бачиш, що йдемо, — відповідає дружина, схильована і щаслива.

У Парижі знову питаюсь:

— Чи ж то ми таки справді йдемо до Америки?

На третій день ми вже були в домі дочки. В кімнаті стояли нові умебльовання, всюди було видно американський добробут. Я оглянувся моїми думками назад, побачив пройдений свій гіркий шлях, перенісся до моєї улюбленої Галичини, і знову питаюся дружини:

— Скажи, чи тобі направду здається, що ми вже в Америці?

Дружина подивилася на мене, і по її обличчі покотилися слізози. Справді, як ми часом мало вірили, але Бог був добрий до нас, і ще раз показав нам, що немає міри Його милосердю.

Усе те, що довелося пережити в часі війни в Галичині, — ті небувалі звірства окупантів, масові нищення жидів, грабунки, слізози матерів, удів, та сиріт. Голод, холод, та вся інша недоля нашого народу, зруйнували наше життя. Пам'ять моя притупилася, знівечилося серце, надвережилися нерви і похиталися. Через це, коли вперше в Америці брати покликали мене за катедру, то я почував себе таким слабим, що не міг промовити ні слова. Одним словом, був я у такому положенні, як була ця бідна монахиня, Варвара Убрік, про яку колись доводилося читати,— як вона в темній монастирсь-

кій півниці прожила 21 рік тільки за водою та картоплями. Коли ж потім її вивели на світ Божий, то вона не тільки що не могла говорити, але не могла нічого бачити, нічого відчувати. Отаке було й зо мною. В Галичині, на духовній праці залишилася наша сила—там пройшли наші найкращі літа; а тепер, приїхавши до Америки, ми нездатні до праці, бо здоров'я вже немає, зір наш надвережений, і слух притуплений . . . Ale mi nadiemosz na Gospoda, що Він, вивівши нас із “долини смертної тіні,” заопікуватиметься нами надалі. A сил своїх, які ми поклали в праці на ниві Божій, ми не жаліли ніколи, — не жаліємо їх і тепер. В Україні лишилися наші духовні діти і внуки, і це найбільша для нас нагорода від Господа.

.....

Незабаром написали мені брати мої з Тернополя і Озерянки. Брат І. Федишин, пресвітер Тернопільської Церкви писав: “Ви найщасливіші від усіх нас. Господь узяв Вас від нас так, як колись пророка Іллю. Він почув Ваші молитви, і забрав Вас від нас.”

У цьому році, коли ми прибули до Америки, Громада Баптистів в Озерянці відсвятковували своє 35-ліття. Пресвітер громади, брат М. Бerezій, писав нам з рідної землі, з місця нашої духовної праці так:

— Дорогий наш брате Пресвітере і сестро Семенини! 22-го липня, 1956 року, наша Озерянська Церква відсвяткувала своє 35 - ліття. Отже, минуло вже 35 років від того часу, коли Ви розпочали в Озерянці духовну працю. На нашому святі були гости з Золочева, зо Львова, з Тернополя. Проповідники в своїх проповідях згадували Вас, а вся Церква в слізозах за

Вас молилася. Ви ж обоє були основоположниками нашої Церкви, і тут Ви багато натерпілися від противників діла Божого, які посягали на Ваше життя. Посилаю Вам знимку нашого ювілею, але на знимці нема всіх присутніх.

Брати з Озерянки прислали також вірша, присвяченого їхньому ювілею. Подаю його тут без жодних змін і поправок:

Сьогодні вже минає 35 років,
Коли в Озерянці Господь в перший раз
Проміням любови темряву розсіяв,
І многих від вічної гибелі спас.

Вже 35 років, як голос Ісуса
Від хати до хати ходив і блукав;
До кожного серця і розуму стукає,
До вічного щастя людей закликав.

“Прийдіть, научітесь!” з любовію кликав,
“Зложіть свій тягар у піdnіжжя Мое;
Напийтесь живої води й відпочиньте,
У мене знайдете все щастя своє.

“Покиньте недобре діла цього світу, —
Обряди, ненависть, і п'янство, і тьму,
Погляньте на мене, на Бога живого,
Й ви серцем побачите правду святу.

Це пам'ятний день для тих, що почули
Спасителя клич і негайно прийшли;
Гріховний тягар в ніг Христа положили
І спокій назавжди для себе знайшли.

Вони з цього дня вже пішли за Ісусом,
Своєю рукою Христос їх тримав;
В час спраги поїв їх живою водою,
Тягар їх життєвий нести помагав.

Та ворог, як завжди, стояв на сторожі,
Жорстоку війну він в цю мить розпочав,
Старається здолпати, зломить, осміяти,
Всіх тих, хто Христові життя своє дав.

Всі стали чужими,— найперше родина;
Вороже дивились, казали: “Покінь . . . !
Не ломи свої віри, — обдумай, покайся,
Що тебе заставляє Христа відректись?”

Та що може правду зломати в цім світі?
Чи голод? Чи меч? Чи насмішки друзів?
Ніщо! Бо Спаситель, Син Божий,
Своєю рукою Він їх вів.

Серця їх горіли святою любов'ю
До тих, хто над ними сміявсь, глузував;
Хто кидав камінням, плював їм в обличчя,
Спаситель Своєї любові ім дав.

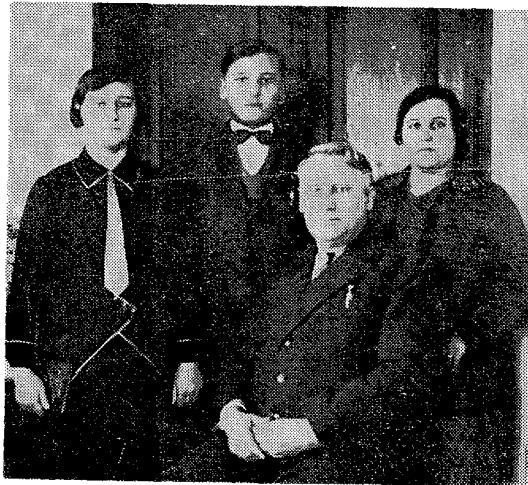
Їм сила ворожа очей не затмила,
Дорогу життя їм Христос освіщав,
І світом осміяних, всіми забутих,
Спаситель в родину одну всіх зібрав.

Він рані загоїв, і болі сердечні
Поміг їм забути, простити ворогам;
І замість ненависті, — світло любові,
Як сонце сіяло у їхніх серцях.

Сьогодні між нами є братя, сестри,
Котрі вчули перші цей поклик Христа;
Котрі перші Збір в цім селі заложили,
І членами в ньому до цього ще дня.

Ми щиро, з любов'ю витаймо
Пошану віддаймо сьогодні ми тим,
Хто перший у цьому селі Озерянці
Предвічної Правди огонь засвітив.

Нехай Ювілей роковин тридцять п'ятих
Внесе в наше серце мир, радість, любов;
І щастя осяє всю нашу дорогу,
Щоб дальнє з Ісусом ми йти могли знов!

Знімка брата і сестри Семенини з їхніми діточками в Галичині, 1928-го року.

Наш обов'язок в цей день Ювілею
Сердечну подяку віддати для тих,
Кого вже сьогодні немає тут з нами,—
Далеко живе, — хто вічним сном спить.

А ми, в кого серце у грудях ще б'ється,
Радіймо, святкуймо цей пам'ятний день!
Бо вів нас Спаситель, Син Божий,
— а цього не знаєм, що завтра нас жде.

Сьогодні спішімо принести подяку
Сьогодні не гаймось, — відкриймо серця,
І славу складаймо Христу Ісусу
За наше спасіння і вічне життя.

Святкуючи 35-ліття свого існування, Громада Баптистів в Озерянці має 100 членів. Багато старших віруючих відійшли до Господа, а молодших багато роз'їхалось . . . на різні роботи. По всій Тернопільщині є багато віруючих, для яких Озерянська Громада була духовною матір'ю. Отже, розпочате 35 років тому діло Боже в Озерянці й околиці, не загинуло, а принесло рясний плід. Нехай за все це буде прославлений Господь!"

**

ПІСЛЯМОВА

Закінчуємо цю книжечку передруком заклику на останніх сторінках повище вже згаданої книжки споминів брата Івана Семенини, "Збережені Господом":

"Дорогий Читачу! Даємо тобі зворушливі спомини піонера євангельсько-баптистського руху на наших рідних землях. Ти довідаєшся про те, що бр. Іван Семенина зо своєю дружиною були колись в Америці, мали добру працю, мали все можливе, щоб матеріально забезпечити собі майбутність. Але, пізнавши Господа, вони посвятили для Нього своє життя, зреєслися життєвих вигод, поїхали до своєї рідної Галичини проповідувати Євангелію Христову. З маленькими дітьми на руках, без жодного матеріального забезпечення, вони приїхали до зруйнованої війною Галичини, і в найтяжчих умо-

вах, почали сіяти Слово Боже. Як це Слово Боже потім росло, що приходилося пережити цим двом вірним сіячам,—ти довідався з попередніх сторінок. Тепер, після багатолітньої духовної праці, після чесного змагання за правду, після страшних і великих воєнних переживань, Господь чудом вирятував брата і сестру Семенинів і замість Сибіру, привів їх до вільної Америки. Привів Він їх сюди на заслужений відпочинок. І Господь бажає, щоб кожен із нас відкрив своє серце для цих піонерів. Вони заслуговують нашої пошани, нашої вдячності за їхню працю, а також іншої помочі.

“Ровесники брата і сестри Семенинів, залишившись в Америці, доробились маєтків, вони мають матеріальне забезпечення, — а евангельські піонери, після важких років духовної праці, повернулися до Америки без жодного матеріального дірібку, повернулися вони з вичерпаними силами. Тому обов’язок усіх нас підтримати їх, щоб вони щиро відчули тепло своєї великої духовної родини.”

**

Видавництво “Божого Слова” Українського Місійного і Біблійного Товариства в Канаді, на знак своєї любові та пошани до брата й сестри Семенинів, видає їм цю книжечку безоплатно, — як це ми вже зробили для декого з інших наших піонерів на рідній Божій ниві. Віримо, що цей збірничок причт послужить для слави Божої у продовженні тієї праці так дорогої для серця брата і сестри Семенинів, як і для серця кожно-

го з нас. Нехай це скромне видання буде для брата й сестри Семенинів пам’ятником їхньої довголітньої праці на нашій рідній ниві!

**
*

Тимчасом, нашою молитвою до Господа є, щоб наш милосердний Спаситель благословив причти подані тут у цій книжечці Собі на славу, а Читачам і Слухачам на спасіння та душевне підкріplення, — як Він колись благословив Свої причти при березі Галилейського моря та по інших місцях під час Свого побуту на цій землі. Бо й тепер Він каже: “Відкрию в приповістках уста Мої”(Матвія 13:35).

Читайте цю книжечку, розповсюджуйте її,— заохочуйте інших її читати. А будьте певні, що глибокі істини тут подані принесуть у свій час плід, — одні в тридцяtero, другі в шістдесятіро, а ще інші навіть у сто раз!

З М И С Т

Амонійський ідол “Молох”	63
Багатий скупар	75
Багач і бідний Лазар	11
Без вистріла — смерть двом!	35
“Біжи до мене!”	69
“Блаженний, хто читає і слухає!”	14
“Блаженний чоловік”	58
Боже “військо”	71
“Божа граматика”	70
“Будеш відтятій!”	51
“Будьте святі!”	48
Важкий Гість	19
Вирубана капуста	37
Високо — небезпечно!	28
“Відтвори твої уста — Я наповню їх!”	46
Ваше серце	55
Вірний хемік	28
Він Той Самий повіки!	57
“Він усе заступав вас!”	21
“Все відкину!”	70
“Все Дай!” та “Дай!”	30
Вступне Слово	7
Ганчір’я	41
Г р і х . . .	65
Господь знає де ми, і чого нам треба	69
Гроши, це — смерть!	65
Дав Йому ім’я вище всякого імення!	56
Двері широкі, і двері вузькі	60
Десять хвилин . . .	27
“Діточки мої, це пишу вам . . . ”	38
Довір’я	48
Жебрак і студент	29
Живий і мертвий	64
За долари та сукно—й душу дияволові!	62
Занедбана пересторога	25

Занедбати, а загибіль готова!	72
Занедбаний у хаті скарб	64
“Знаю!” (Йова 19:25)	49
“Зрубай його!”	59
Книга Адамового роду	10
Книги Нового Заповіту	80
Книги Старого Заповіту	79
Коли всі були безрадні	25
Коли нитки надії рвуться	34
Любе волові ярмо	32
Любов, що собі не догоджає	43
“Мамо, — чого плачеш? То твоя вина!”	18
На остріві Фіджі	68
Наше прибіжище — в Христі Ісусі!	48
Селянин у палаті короля	44
Смерть під дверима	72
“Одного тобі треба!”	52
Поклала милиці на тарілку	31
“Примиріться з Богом!”	52
Про біdnість	61
Проціння	54
Пташка і яструб	33
Розбитий дзвін	73
Сила Євангелії	32
Слови, які варто пам’ятати	76
Спасаюча кров сторожа	42
Співаючий швець і багач	36
Страшна помилка сонного алтекаря	23
Студент Біблійної школи	15
Сльози Варавви, розбійника	9
Съօցօծի	57
“Та як можна забути рідну маму?”	39
“Тим, що бояться . . . ”	66
Тайний замах	26
Тільки за одну провину	33
Три приятелі	74
Убогий між багатими	68

У ч о р а	56
Хлопець і голуб	33
"Хто вдарить вас у лице . . ."	36
Хто ж врятує?	49
"Ця кукурудза — на діло Боже!"	45
Чи приговились ви до смерті?	35
Швець і золота монета	43
Що дає нам спокій?	40
Що під підлогою наашого життя?	75
Що таке Біблія?	76
"Я голодував, і ви дали Мені їсти"	53
Як виглядає сатана?	58
Як муха і павук спасли живціра	20
Яке найкраще слово в світі?	67
Як ти даеш?	30
"Я — член вашої церкви!"	74

**
*

Від Видавництва	5
На закінчення — дещо про Автора	82
Післямова	90

ВИДАВНИЦТВО "БОЖОГО СЛОВА"
Для кращого та сильнішого духовного життя
читайте добру духовну літературу!

СЛЬОЗИ ВАРАВВИ, РОЗВІЙНИКА — Написа І. Семенина.	\$1.00
ПРОПОВІДНИК І ЦЕРКВА	\$1.50
"ПОВНЕ ЗАПЕВНЕННЯ СПАСІННЯ" — Чи ми можемо бути певні нашого спасіння? Рішучу відповідь на це так важ- ливе питання дає тут Д-р Айронсайд, далековідомий знавець і проповідник Слова Божого. Знайдете тут ба- гато інших важливих питань, та відповіді на них..	\$1.00
"ДОБРА НОВИНА", як пізнати істину спасіння своєї душі	\$1.00
ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІВАНА — Новий переклад	\$0.50
"СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!" Радіо-Проповіді, 384 сторінки	\$2.00
"ДОБРИЙ РАНOK!" — Оповідання для дітей, Л. Ігнатів	\$1.25
"ДОРОГА ДО БОГА" — Збірка з писань Д. Л. Мудій ...	\$1.00
"ЗБРОЯ ХРИСТИЯНИНА" — Практичний порадник для християнського життя, Г. К. Вайс	\$1.00
"ОТЕЦЬ ЧИНІКІЙ" — Як священик знайшов Божий дар	\$0.75
"ЛЯБІРІНТ СВІТУ" — Глибокі роздумування вченого ..	\$0.90
"СВЯТА ВІР'Я" — боротьба за душу	\$0.75
"УМИРАЮЧИЙ БАРАБАНЩИК" — Оповідання	\$0.25
"П'ЯТИКНИЖЖЯ в ПИТАННЯХ і ВІДПОВІДЯХ" — прак- тичний підручник на перших п'ять книг Біблії. Поверх 883 питань та 1,200 вказівок на відповіді	\$2.00
ЩО ТАКЕ "СВІДКИ ЄГОВИ?" — Др. Дж. С. Вимбіш	\$0.20
"СВІТЛО ЖИТТЯ" — 24 лекції на Євангелії від Св. Івана	\$1.00
"НЕСПАСЕНИЙ В ЦЕРКВІ" — Пересторога для багатьох	\$0.25
"ГОМІЛІТИКА" — як приготовляти! Й в'голосувати проповіді. Практичний підручник. І. Кубрін	\$1.50
"ЗБІРНИК ХРИСТИЯНСЬКИХ ПІСЕНЬ", — 864 пісень та гарне число приспівів. Це дійсно збрінник найкращої християнської поезії на всі окаї. В трівкій полот- нишній оправі	\$4.00; для Церков
"ДЕ є БОГ?" В цій книжечці знайдете рішучу відповідь на це велике питання, яке хвилює людську душу, і яке поділило світ. Написав проп. Іл. Кубрін	\$3.50
	\$1.00

“ДОРОГА ДО МИРУ Й ДОБРА”. Написав М. Садовський.
Це чи не найповажніша книга теперішнього часу в
українській мові на світові потрясаючі події наших
днів. Раз Ви зачнете її читати, Ви не зможете відор-
ватись від неї! 477 сторінок друку, великого формату \$3.50

“СЕРЦЕ ЛЮДИНИ: ХРАМ БОГА або ОСІДОК ДИЯВО-
ЛА”. Нове видання, з 10-ома образками. Найбільша і
найстрашніша недуга наших днів, — це недуга серця.
Ця книжечка вказує на причину цієї недуги й на
одинокий лік проти неї. \$0.75

ТРАКТАТИ:

“ЩО МУШУ Я РОБИТИ, ЩОБ СПАСТИСЯ?”	05ц.
“ЧИ ЛЮДИНА МАЄ БЕЗСМЕРТНУ ДУШУ?”	05ц.
“ТРИ КРОКИ ДО ВІЧНОСТИ”		
(Другий Прихід Ісуса Христа, Тисячеліття і Вічність)	10ц.
“ПРО БЛАЖЕНУ ДІВУ МАРІЮ”	10ц.
“ЧИ ІСНУЄ БОГ?” — Проф. В. Ф. Марцінковський	05ц.
“КАНА ГАЛИЛЕЙСЬКА” — Олександер Зорге	10ц.
“Мушу щось тобі сказати” 100	за \$1.00
“Найкращий Священик” 50	за \$1.00
“Що дійти з гріхами?” 100	за \$1.00
“Апостол Павло і Папа Павло” 100	за \$1.00
“Дорога до Щастя” 100	за \$1.00
“Моя історія” 100	за 50ц.
“Що таке віра?” 100	за \$1.00
“Коли б я мав” 100	за 50ц.
“ЗНАТИ ІСУСА” — наше потрійне знайомство з Господом \$0.15	
“ТИХІ ХВИЛИНИ” (16 сторінок)	\$0.10

ШЛІТЬ ВАШІ ЗАМОВЛЕННЯ НА АДРЕСУ
УКРАЇНСЬКОЇ ЕВАНГЕЛЬСЬКОЇ ДРУКАРНІ:

THE GOSPEL PRESS, Box 1331, Saskatoon, Canada